

Українське Православне Слово
Ukrainian Orthodox Word

Офіційне видання Української Православної Церкви в США
The Official Publication of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

Рік LVI Чис. XI, листопад, 2006

Vol. LVI Issue XI, November, 2006

www.ukrainianorthodoxchurchusa.org

Ukrainian Orthodox Word
Українське Православне Слово

His Beatitude Constantine, *Metropolitan*
His Eminence Archbishop Antony,
Consistory President
His Eminence Archbishop Vsevolod,
Western Eparchy

Founded in Ukrainian
as "Українське Православне Слово" in 1950

Founded in English
as "Ukrainian Orthodox Word" in 1952

Editor in Chief
Priest-monk Daniel (*Zelinsky*)
Assistant Editor
Dobrodijka Barbara Kristof

Editorial Office:
UOW
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880
Tel.: (732) 356-0090 #16
Fax: (732) 356-5556
E-mail: FatherVZ@aol.com

The Ukrainian Orthodox Word
is published ten times annually on a monthly basis
(*except for the May/June and July/August issues*)
by the Office of Public Relations
of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Subscription price:
\$30.00 per year; \$35.00 foreign countries;
\$2.50 per single issue; \$3.00 per back copy.
Subscriptions are renewable each January.
Midyear subscriptions are prorated.

*All articles submitted for publication,
typed no longer than two pages double spaced,
should be mailed to the UOW on a floppy disk or
e-mailed as an attachment to the Editor-in-Chief.
Photos become the property of the UOW and are
not returned. Comments, opinions and articles are
welcome but must include the author's full name
and address. Articles are published at the discretion
of the Editorial Staff, which reserves the right to
edit, and may not necessarily reflect the views of the
Editorial Board and/or the UOC of USA.
The deadline for each issue is six (6) weeks prior to
the 1st of the day of an issue's publication date.*

POSTMASTER please send address changes to:
Ukrainian Orthodox Word
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

*From
the Editor's
Desk...*

**At the Heart of
Your Spiritual
Being**

One of our Lord's short sayings is this: "No-one pours new wine into old wineskins. If he does, the new wine will burst the skins, the wine will run out and the wineskins will be ruined. No, new wine must be poured into new wineskins." (Luke 5:37-38) He takes an observable piece of common sense advice from His time, and invites His hearers to see in it spiritual advice about themselves and their lifestyle.

Wine in the time of Jesus Christ was often stored in leather goatskins. As the wine fermented in the skin the new supple leather could expand and cope with the gases. By the time the wine had matured and was ready to drink, the wine skin would have become hard and inflexible. Wine skins are not reusable items. Once the wine is drunk the empty skin cannot be used for new wine again. If you put fresh wine in an old skin the fermentation will burst the skin and both wine and skin will be ruined. This would have been entirely common sense to most people at the time of Jesus; many of them would grow a few vines and make a little wine of their own.

Our Lord retold this common sense advice in the hope that his listeners would apply it to themselves. To be a follower of Jesus Christ is to be willing to be made new over and over again, to be reborn, to be transformed, to repent and turn around your life, to make new starts in life. If you follow Christ you cannot stay as you are. Our Lord constantly calls you to follow Him, to go where He is leading, to walk in His footsteps and discover what new ways He has prepared for you.

If you, at the heart of your spiritual being, are like new wine: alive, maturing, changing, growing, then your external lifestyle, the things you do, the way you live and pray, must also be new and changing in order to be a suitable container for the new life within you. You must keep moving on.

No one can see the wine inside a wineskin. The wine is hidden inside, only the wineskin is visible. But if you saw a new wineskin you would expect it to contain new, fermenting and maturing wine. If you saw an old wineskin you would expect it to contain wine that was finished and ready to drink. In the same way no one can see if following Jesus is making you new and changed inside. But they can see how you live and how you worship. If the way you behave makes you look like a growing and changing person from the outside, that is probably evidence that God is at work transforming you inside too.

Don't make the mistake of thinking that you can follow our Lord without it showing on the outside. Letting yourself be challenged and changed by God

(Закінчення на ст. 9)

(On the cover - St. John the Baptist Ukrainian Orthodox Church in Sharon, Pennsylvania.

На обкладинці - парафіяльна церква святого Івана Хрестителя, Шерон, Пенсильванія).

ПИТАННЯ (П): Дехто з сучасних православних християн рідко бере участь у церковних відправах. Слухаючи їхні оправдання, можна почути таке: “Бог є всюди. Я можу молитись і вдома”, або “Що мені дає відвідування церкви?” Будь-ласка, прокоментуйте.

ВІДПОВІДЬ (В): Християнську громаду об’єднує любов. Дійсна любов, основана на Христові, є така міцна, що ніяка земна сила не здібна її знищити. Сила цієї християнської любові призводить до користей із молитви, посталої з любові. Кожному потрібні ці користі з молитов не лише одної особи, але з молитов багатьох, пов’язаних християнською любов’ю. Ось вам приклад: Апостол Павло, той самий Павло, який чув усе, що не можна пояснити ніякими людськими поясненнями, коли його поставлено перед тьжкими випробуваннями, просив лише одного - молитов. Як записано в його Листі до Римлян 15:30, він просив їх допомогти йому в його боротьбі своїми молитвами за нього. Як відомо, ці спільні молитви вірних визволили ап. Павла із мук, що його чекали. Якщо, отже, спільні молитви вірних визволили Павла, чи ж ми не можемо сподіватись того самого? Бо — така є сила спільної молитви.

П: Ви згадуєте силу спільної літургійної молитви. Чи могли б ви трохи докладніше пояснити цю силу?

В: Коли ми збираємося для спільної молитви, ми звертаємося до Бога одним голосом, одним серцем, і як одне тіло ми благаємо Його милості для всіх людей. Господь чує наші спільні молитви, бо вони зміцнені любов’ю, що нас усіх єднає. Я це кажу не для того, щоб чути свій власний голос, а щоб заохотити всіх, сходитися на спільну молитву. Так, вертаючися до попередньо сказаного, можна молитись самому, вдома. Однак треба пам’ятати, що молитва “на самоті” позбавляє нас тої духовної сили, що ми її отримуємо у єднанні одні з одними. Більш доцільно, коли церковне тіло (всі присутні вірні) підносить молитви однодумно від душі, в присутності священників, які приносять Богові молитви всіх. Якщо вам потрібно ще докази, подумайте про те, що було із св. Петром. Його кинуто у в’язницю, зв’язаного ланцюгами. У Діях Апостолів (12:5) говориться: “...Церква горливо молилася Богу за нього”. І - сталося диво! Він звільнився з ув’язнення. Оце і є докази сили спільної молитви, що пішла на користь стовпам Церкви — свв. Петрові і Павлові.

П: Структура Євхаристійної Літургії, яка тепер носить ваше ім’я, охоплює всіх людей, починаючи з місцевого (правлячого) архиєрея, що видно з

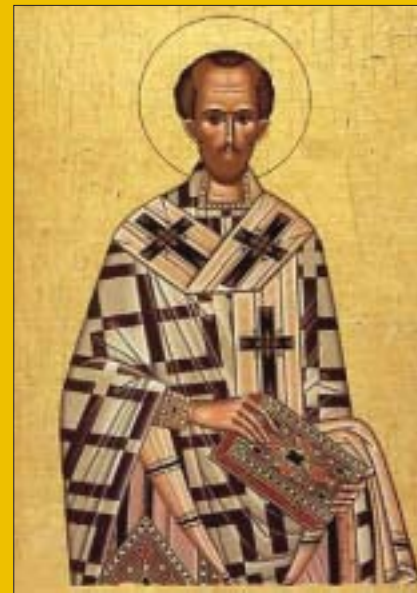
початкової ектенії. Цікаво було б почути ваші роздуми щодо цього.

В: Повторюю: Таємниця сили - в загальній молитві. За моїх часів, а може воно дійсне і зараз, якщо хтось забажав би, щоб якась людина окремо молилася за єпископа, дана особа напевно відмовилася б. Чому? Тому, що це тягар занадто важкий для одної особи. Це — було б поверх її індивідуальних сил. Воно перевищує те, що людина здатна зробити сама. Але, коли ми сходимося, як ОДНЕ тіло, і диякон закликає нас “молитись за єпископа, за його довголіття і його охорону, щоб він правдиво навчав слова істини, і за людей зібраних у церкві, і за всіх людей” ніхто не відмовляється. Люди свідомі сили, що знаходиться у спільності, і всі, як один, приносять щирі молитви. Ті, що посвячені у таємниці духовного життя знають, що я маю ан увазі.

Коли священник, правлячий літургію закликає всіх до молитви за “весь світ, за Церкву, що охоплює весь світ, за єпископів, що турбуються паствою Церкви”, ви радо відповідаєте, і цим самим стаєте свідками сили, сили молитви, принесеної єдністю усіх людей у церкві.

Замітка редактора: Думки Іоана Золотоустого ясно окреслені у слідуючій молитві, яку читають після того, як звичайні хліб і вино перетворюються силою Святого Духа у справжнє Тіло і Кров Христові. У присутності живого Христа, ми всі разом молимося:

“Іще благаємо Тебе, пом’яни, Господи, всіх православних Архиєреїв, які правдиво навчають слова Твоєї істини, священство, у Христі дияконство і чернецтво. Ми знов приносимо Тобі цю словесну жертву за весь світ, за Вселенську і Апостольську Церкву, за тих, що живуть в праведності і побожності, за нашу владу і військо. Подай їм, Господи, правити в мирі, щоб ми, розділяючи їх спокій, могли жити мирно в побожності і в гідності. Іще молимося, Господи, за це місто, в якому ми живемо, і за кожне місто і країну, і за тих, що по вірі живуть у них. Пом’яни, Господи всіх тих, хто в дорозі, по воді, по землі і в повітрі, тих що недужі, і тих, що на тяжких роботах і по в’язницях перебувають і визволь їх. Пом’яни, Господи, тих, що дари приносять і добро діють у святому храмі цьому та тих, що дбають про вбогих, і зішли Своєю ласку на всіх нас.”

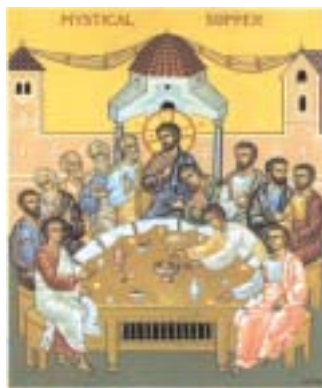
РОЗМОВА З СВ. ІОАНОМ ЗОЛОТОУСТИМ

Коли ми збираємося для спільної молитви, ми звертаємося до Бога одним голосом, одним серцем, і як одне тіло ми благаємо Його милості для всіх людей.

Tradition: The Holy Eucharist by V. Rev. Dennis Kristof

The American civil holiday of Thanksgiving takes place on the fourth Thursday of November every year. This holiday was instituted by President Abraham Lincoln to give thanks to God for preserving our union, our nation after the terrible tragedy of the Civil War. While Lincoln was not a particularly religious man, it is interesting that he appropriated the Christian teaching that Christ redeemed us from slavery to sin and Death by offering His Blood once for all (Heb. 12:9). Lincoln drew a parallel by positing that the blood shed in the Civil War by Americans was in reparation for the sin of slavery which had cursed our land.

Through the offering of His Blood, Christ established a New Covenant or Testament with His people. At the Mystical Supper in the Upper Room, our Lord revealed the Mystery of the Eucharist to His chosen Apostles when He commanded that they offer His Body and Blood in remembrance of Him (1 Cor. 11:24-25). It was no mere

coincidence that Lincoln established the Thanksgiving holiday in imitation of Christians who celebrate the Holy Eucharist. *Evcharistia*, the Greek word from which we derive the word Eucharist, means thanksgiving. Thanksgiving for an Orthodox Christian should not be for material blessings or even familial blessings. The celebration of the Divine Liturgy and reception of Holy Communion is our Eucharist, our thanksgiving to God for His saving work. Orthodox Christians offer the Divine Liturgy and partake of His Most-Pure Body and Most-Precious Blood as our ultimate thanksgiving. It is stated in the Divine Liturgy that this is done to remember and offer thanks for the Cross, the Tomb, the Third Day Resurrection, the Ascension into Heaven, the Enthronement at the Right Hand, and the Second and Glorious Coming. This prayer is prescribed to be said silently by the priest, but is sometimes chanted aloud prior to the chanting of, "Your own of Your own, we offer You on behalf of all and for all."

The most profound expression of our thanksgiving is receiving the Body and Blood of our Lord, God and Savior Jesus Christ for the remission of sins and for Life everlasting. That is why Holy Communion is also called the Holy Eucharist. The word Eucharist became synonymous with Holy Communion very early in the history of the Church because the Eucharist is the center of worship in the

Orthodox Church. In the Eucharist, we partake mystically of Christ's Body and Blood which impart His life and strength to us. The celebration of the Eucharist was a regular part of the Church's life from its beginning.

St. Nicholas Cabasilas taught in the Fourteenth Century that the Sacred Mysteries depict Christ's burial and proclaim His death. Through them we are born, formed and wondrously united to the Savior, for they are the means by which we live, move and have our being in Him" (Acts 17:28). Baptism graces our being and existence according to the pattern of Christ. It takes us when we are dead and corrupted, and leads us into life. The anointing with chrism perfects one who has received this new birth by infusing the energy that befits such a life. The Holy Eucharist preserves and continues this life and health since the Bread of Life enables us to preserve what has been acquired and to continue in that life. It is by this Bread that we live and by the chrism that we motivated once we have received our very being from the baptismal washing. In this way we live in God. Thus, the Holy Eucharist is the completion, the seal of every Orthodox Mystery or sacrament.

In the Eucharist we join in communion with the saints in our worship and thanksgiving of God. The Eucharist service is heavenly worship, heaven on earth for joint prayer and Communion at the liturgy is an expression of an already existing unity within the bounds of the Church. The members of the Church comprise the Church, the Body of Christ, because in the Eucharist they partake of the Body and the Blood of Christ. Outside the Eucharist and Communion there is no Church. Communion happens on various levels: Between God and humanity, between believers because they share in the Body and Blood of Christ, and communion with all the saints who preceded us and those who will follow because of the common Eucharist we share. The Holy Eucharist is the greatest miracle of Christ. What could be greater than taking simple bread and wine, and transforming them into His Body and Blood, and then continued to be transformed for nearly two thousand years by the prayers of priests, who are but simple human beings? Moreover, this mystery has continued to effect a miraculous change in those people who communicate of the Divine Mysteries with faith and humility.

One who is excommunicate has been cut off from this communion, from the Eucharist. Both the Church and the Eucharist are the Body of Christ. This is a fundamental unity: The Church in the Eucharist and the Eucharist in the Church. It is in the Mystery of the Eucharist that we participate in Christ's divinity. Through it we are brought into fellowship with Christ, and also, through it, in fellowship and unity with one another.

A View of Our World

by
Dobrodiyka
Barbara Kristof

Thanksgiving: A day in America reserved for giving thanks. It has amazed me through the years how public schools have twisted the meaning of this day. Instead of everyone thanking God for the bountiful harvest, it has become the day the pilgrims thanked the *Indians*. The twist has been a slow progression but it has happened nonetheless, and it has permeated every aspect of our American society. The separation of church and state was meant to allow for religious freedom, not for the complete absence of religion. God, however worshiped, has always been called upon and respected, and there is a solid history to prove it.

The very first line of the Declaration of Independence, written on July 4, 1776, calls upon the "laws of nature and of nature's God" which were not being satisfied in the colonies. The second line states that everyone is "endowed by their Creator with certain unalienable rights." These are two immediate acknowledgments of a belief in God. In 1861, when the Treasury Department was planning for a national currency, many letters were received, including one from Rev. M. R. Watkinson, imploring for "the recognition of the Almighty God in some form on our coins." It was feared that the country would be seen then and subsequently as a heathen nation. Because of such appeals, Treasury Secretary Salmon P. Chase wrote in a letter to the director of the Philadelphia mint, "No nation can be strong except in the strength of God, or safe except in His defense. The trust of our people in God should be declared on our national coins." Thus was born, "In God We Trust".

Perhaps those seem too distant to be considered relevant today. Move then to 1938 when Irving Berlin finalized "God Bless America". Originally intended to be a peace song that preceded World War II, it became an immediate sensation and is still considered the unofficial anthem for our country. Additionally, all of our recent presidents have at one time or another included a form of the phrase "God bless America" in their addresses to the American public.

Why is it so acceptable then that we are being turned into a pagan nation in the 21st Century? Perhaps innocently started as a means not to offend, it has now grown into an organized agnostic movement. We are becoming the heathen nation that was once so feared. As Orthodox Christians we must do our part to return God to His rightful place.

The primary concern must be in our homes where a pagan mentality may have

permeated more than we realize. This Thanksgiving, as we hang the traced hand drawings of turkeys from our children and grandchildren, we need to make a point of explaining that the pilgrims and Indians were thankful to God, not to each other. No matter who is or is not with us, we have to begin our Thanksgiving feast with the Prayer Before Meals; something that should already be a part of our daily meal routine. (It is included here as a reminder.)

I remember one Thanksgiving when my daughter asked each of us to explain something for which we were thankful. A variation on that activity could be to ask family members who have fallen away from the Church why they no longer find it necessary to be in God's home to express gratitude. It may be uncomfortable but it may also be the very invitation they were waiting for to return.

As we move closer to the Nativity/Christmas season we also have to be vigilant with our adherence to celebrating the birth of Jesus Christ and not the arrival of Santa Claus. We must prominently include the Nativity in our decorating scheme and be willing to write letters when the usual lawsuits arise over religious government displays. This holiday season, we can make a difference as one person, one family, one parish - "one nation under God."

Christ our God,
We thank you for you have satisfied us
with your earthly blessings. Do not de-
prive us of your Heavenly Kingdom. But
as you came in the midst of your disciples,
savior, and gave them peace, so
come now to us and save us. Amen.

PRAYER AFTER MEALS

PRAYER BEFORE MEALS

Christ God,
Bless this food and drink of
your servants, for you are Holy
always, now and ever, and to
the ages of ages.

Amen.

Cut on dotted line and mount on an index card. Trim again, then fold in half. Keep on your table.

A Reader's Question Father Harry

A

Over the last few days I have come across a few disturbing statements made by Orthodox clergy of various jurisdictions. So instead of letting them continue to cause me despair, which they have, I have decided to prayerfully seek answers from representatives of various Orthodox jurisdictions. Any help and guidance you give me would be greatly appreciated.

Here are my two questions:

1. On the OCA website a priest said that the Orthodox Church believed in the possibility of evolution. I have done some reading on other websites and it seems that some Orthodox agree, some disagree. What is the true Orthodox stance? What does your jurisdiction believe on this?

2. Some said that the Orthodox Church views Adam and Eve as a myth/legend. Is that true? One person even claimed that the whole Old Testament was a legend. Surely this was not the view of the Fathers, was it?

Q

Indeed, it is truly disturbing to hear that there are some who are "second guessing" the first Adam. I will say this about "evolution": In general terms, the Bible is silent.

But Darwinism and the "Darwinian Theory of Evolution" is clearly rejected by Scripture and by the Church, and science itself seems to cry out against it. About Creation and the existence of Adam, scripture and the Church certainly are not silent: There was a creation and there was an Adam.

I did not read the article you were referring to about myth, but I certainly hope that they were utilizing the term by its dictionary definition rather than its popular definition. Certainly calling something a "myth" by dictionary definition refers to it as a story, which neither has implications of it being true or false. I believe that the definition has it as being a story which is plausibly or ostensibly historical, but not necessarily fully "demonstrable" as history by modern standards. The term legend is a little more disturbing, in that it does not indicate plausibility but rather presumability. However, I believe that these words are being used to be more academically astute, to try and be "objective" by modern "university standards" in order to "win over" more "educated readers" and make Orthodoxy more appealing to the "modern world." This, I believe, is a tragic error.

But enough of my opinion, here is the Orthodox stance: "Whosoever says that Adam, the first man, was created mortal, [and wrongly says that], whether he had sinned or not he would have died in body, that is, [they say], he would have gone forth from the body, not because his sin warranted this, but by natural necessity, let him be anathema" (Canon 109, Council of Carthage 419 A.D., approved by 6th and 7th Ecumenical Councils). Thus, Adam is "the first man" and was not "created mortal" but rather became mortal because it was warranted due to his sin, and not "natural necessity", i.e. it was willful transgression, not determinism by which he fell.

Also, the Synaxarion of the Orthodox Church clearly recognizes Adam as a historical person. In the Sunday before the Nativity of Christ we read that on this day "we celebrate all those who from ages past have been well-pleasing to God, beginning from Adam even to Joseph the Betrothed of the Most Holy Theotokos, according to the genealogy, as the Evangelist Luke has recorded historically (Luke 3.23-38).

Again, in the verses for Matins and Beatitudes for Mondays we read: "Adam the Forefather set aside Your Commandment, and You, O Christ, banished him from Paradise, to which You admitted the Thief who reverently confessed You on the Cross, crying:

Remember me..." (Octoechos, Tone 3 for Mondays).

To deny Adam a historical existence on any website betrays a clear ignorance on the part of the writer of not only Scripture, but of the Orthodox services (perhaps this writer has never served the daily services, or was not paying attention?), as well as the canons and other official Liturgical dogmatic statements. Anyway, I would not take any of these disturbing writers' answers as "official answers", but as perhaps misguided or ignorance on the part of the writer.

If there is no Adam, there is no sin of Adam and thus no fall, and no common *Anthropos* (humanity), and no "seed of Adam" and, worst of all, no Second Adam. This, of course, is absurd. Certainly Adam "sums up" humanity, but this logically only makes sense if Adam is our historical forebearer, for the first Adam sums it up because all others are his seed, and the Second Adam sums up humanity in that He became the seed of the first Adam, raised it up from its fallen state, and mingles this raised body with our own in the Eucharist, and in this same Mystery He mingles His most precious saving Blood, "Adam's blood", renewed on the Wood of the Cross for our salvation, with our own thus sanctifying it.

As for the claim that the whole Old Testament was a legend, if by "legend" is meant a non-historical or wholly allegorical document, this is rejected by the Church and certainly by the Fathers, who condemned Origen of Alexandria for precisely this error. Clearly allegories are included, but most are designated by the Fathers as typology, not allegory. We are living in an age of anything goes, and it is disturbing what one reads, sometimes on "official" websites or in official documents.

As for evolution, please read a few of my notes on our website: www.forGodiswithus.org and click on "Science and Faith".

ЧЕРНЕЦТВО І ШЛЯХ ДО ДІЙСНОГО СПОКОЮ...

Осягнення повного спокою за земного життя не є властивою остаточною ціллю. Ми не віримо, що утопія на землі можлива. Сутички, тероризм і війни будуть продовжуватися на землі до кінця, поки князь цього світу ще діє. Як православні християни ми, перш за все, повинні шукати Господа, а тоді Він наповнить наше життя Своїм спокоєм.

Користаючись своїм чернечим досвідом я прийшла до висновку, що існує декілька стадій, що їх треба перейти, щоб знайти мир. Коментарі черниць з інших монастирів часто описують ситуації, подібні до наших. Наприклад котрогось дня, коли сестри між собою не погоджуються, і все йде "не так, як треба", завітають на пару годин чи навіть днів до нас відвідувачі, і відходячи твердять, що вони знайшли в монастирі спокій. Певно, що це може бути тому, що сестри навчені гарно поводитись без огляду на те, які в них думки й емоції. Але мені здається, що тут діється щось більшого. Одним з найбільших задоволень і натхнення чернечого життя є те, що ви живете серед людей надзвичайно доброї волі, які справді хочуть бути всім, чим Бог їх хотів би бачити. Тяжко зрозуміти, що ці люди доброї волі можуть ображати одна одну, але так воно є. Поживши довше цим життям людина збагне, що сатана і його помічники не жаліють часу і способів, щоб внести незгоду і суперечки поміж мешканців монастиря.

Якщо є якась "таємниця" щодо того, як вижити в таких обставинах, то це потреба не забувати, що всі ті інші є доброї волі; що кожна особа має в собі любов і старається робити все якнайкраще. У багатьох монастирських писаннях знаходимо пораду, щоб завжди вважати інших за кращих від себе, і я знаходжу цю пораду дуже доречною. Якщо кожна з жінок буде

пам'ятати її, і поборюватиме свої внутрішні конфлікти сама в собі, то вона не буде турбуватися, якими іншими мали б бути, що вони мали б або не мали б робити, і тоді мир справді запанує.

Це не значить, що треба вдавати, що не чуєш образливих слів і не бачиш негожої поведінки. Це значить - не осуджувати інших, не бути злопам'ятними. Це значить - від серця прощати одна одну по "сімдесят сім" разів, і бути готовими приймати прощення від інших, усвідомлюючи водночас, що і ми могли помилятися оцінюючи інших і дані обставини.

Як православні християни ми покликані вести духовну війну, користаючись кожною зброєю, що її Господь нам дав. Але відкинувши зброю насильства ми знаходимо в собі іншу зброю, а саме негативні, від'ємні почуття. Нам не потрібно бомб чи ракет, щоб "убивати". Коли кожна з нас помічає в собі отруту злосливості, яку ми свідомо чи підсвідомо випускаємо з нас у виді незадоволених поглядів, їдких слів, і прикрих діл, нам часом може здаватися, що фізична війна інших є менше шкідлива, ніж наша. Але слід мати на увазі, що ніхто крім Самого Господа і Його Пречистої Матері таких почувань не уникли.

Зі свого власного досвіду я сказала б, що найбільш сердиті люди, яких мені приходилось зустрічати, включно зі мною, нездідні бачити свій власний гнів. Вони просто бісяться, коли хтось хоч нятякне на те, що вони сердиті. Вони вважають себе за дуже добрих людей, які оправдані у своїй злості. Це явище часто зустрічається в монастирях. Люди, які не здають собі справу, що вони сердиті, а знаходяться в ситуації, де вони позбавлені вигод, до яких привикли та звичок робити так, як їм хочеться, можуть почати

бушувати, часом і фізичним способом. Але тому, що вони нездібні взяти на себе відповідальність за свою власну злобу, вони обвинувачують у цьому монастир: "Я ж така добра, ласкава людина. Цей монастирський устрій і ці сестри — це вони мусять бути злі, або, як тепер кажуть "хворі", бо вони доводять мене до такої поведінки".

Ніхто не може нас змусити робити щось зі злості. Такий "вибух" — це наша власна реакція, більш-менш свідомо, залежно від того, наскільки ми чуємося відповідальними за своє життя.

Для більшості з нас триває роки, і роки, поки ми стаємо відповідальні і здібні та охочі сказати: "Так, я була сердита, і сказала або зробила це; Але я не бажала заподіяти нікому біль, Мені прикро, прошу мені вибачити" — навіть, якщо ми переконані, що та друга особа перша образила нас. Коли ми стаємо більше хриstopодібні, ми починаємо розуміти, що "відплата" не рiшає питання. Говорячи, як людина, ми не можемо піднятися понад таку образу. Але коли ми признаємо свою безсилість і готові прийняти милість Христову і перерости нашу упавшу натуру та приблизитися до Його Божественної натури, тоді ми зможемо також сказати: "Отче, прости їм!", навіть якщо вони самі не бажать і не просять прощення. Ми прощаємо не тому, щоб досягнути моральної перемоги над нашим опонентом, а тому, щоб звільнити місце в нашому серці для Господа і Його спокою. Це ми мусимо зробити. Ми мусимо бути охочими відділитися цілковито від інших, щоб і вони могли відчути Божі живучі руки. Часто буває, що наші найкращі старання направити інших і їх обставини, кінчаються тим, що ми підставляємо свої упавші і обмежені розв'язки, замість силу Всемогутнього Господа. Ця готовність відпустити з любов'ю і прощенням являється дійсною силою мучеництва, і причиною, чому чернецтво часом називають "Білим мучеництвом". Ми віддаємо себе повністю, вірячи, що Бог зможе діяти через нас навіть через нашу смерть, а може якраз через нашу смерть або смерть наших вимріяних снів. Мучеництво з кожного іншого мотиву, зроджене з ненависті, прагнення помсти, і т.ін. лише збільшує насильство, що ясно доказують сучасні події на Середньому Сході.

Коли ми не позбуваємося нашої злості, хоч може й прикриваємо її в певних ситуаціях, вона, та злість, буде сидіти там і набирати сили, та скорше чи пізніше, коли ми "не дивимось", вибухне іншою дорогою. Це пояснює той феномен, коли ласкавий і люблячий чоловік і батько знаний на праці як "страшний" управитель, і, навпаки, хтось на праці до всіх уважний і вічливий, перетворюється у страшного командувача, коли переступає поріг своєї домівки. Мені при-

ходилося чути розповіді дітей всіма шанованих професіоналів- (лікарів, духівників), як вони, діти, ховалися щодня по шафах, доки не вияснилося, в якому настрої сьогодні мама чи тато повернулись додому.

Зізнавши, що в нас існує внутрішня злість і жорстокість, нам треба молитись і застосовувати всі способи, що їх Господь послав нам, щоб примиритися з цим фактом. Дисципліна життя в монастирі звернена на те, щоб такий гнів викоринити. Нам дана можливість щоденних молитов; пізнавати під час Богослужень переживання інших (наших попередників), які поборолі свої злі прикмети молитвою і прощенням; отримувати через святе Причастя любов і прощення Господні; признавати свої власні провини і недотягнення і отримувати заспокоєння святої Сповіді; Читати книги написані святими, а також сучасними фахівцями, які дадуть нам

зрозуміти звідкіля береться наш гнів і порадять, як найкраще його викоринити. І, що найважливіше, мати нагоду жити спільно з іншими міцними жінками з різних прошарків суспільства, яких ми не вибрали з якихось романтичних причин. Оце — та арена, де ми вчимося боротись, правильно застосовуючи наш гнів, супроти думок і почувань, що загрожують нам смертю, далеко більш смертельною ніж левині пащі і пазурі в колісеях. Дивлячись поза арену нашого щоденного життя, ми бачимо світ, ніби-то поганяємий гнівом. Правда, багато з нас бажали б, щоб наша країна була завжди чистою, святою і керувалася православними християнськими засадами, однак нам приходиться миритись з тим, що так не було навіть за святих візантійських імператорів.

А якщо православні християни не можуть дійти до єдності серця, душі і розуму, то що ж нам дивуватися чи осуджувати тих, кому не дано того духовного багатства, яке ми отримали в Церкві для нашого спасіння. Господь сказав: "А Я вам кажу, що кожен, хто гнів має на брата свого, підлягає він судові; а хто скаже на брата свого 'рака' (ледащо, нікчемний, блазень, виродок, пустий) підпадає верховному судові, а хто скаже 'дурний' підпадає геєнні вогнєній" (Матв.5:22). На мою думку більшим гріхом є те, коли православний християнин займається партійними справами, чи то політичними, чи етнічно-юридичними, чи міжюрисдикційними, наприклад котра семінарія чи монастир є "дійсно православним", ніж коли єврейські ізраїльтяни і арабські мусульмани взаємно себе вбивають зброєю зовнішньою. "Хто ж не знав, а вчинив каригідне, буде мало побитий. То ж від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть" (Лк.12:48).

(Закінчення із ст. 8)

ЧЕРНЕЦТВО...

Одинокую відзнаку, яку я хочу носити, це відзнаку християнської православної черниці. Інакше я не буду себе окреслювати. Через це, мій підхід до даної теми такий: Шукати Ісуса Христа, як єдину дорогу до дійсного чернецтва і до дійсного миру.

Чим більше ми стараємось дотримуватись наших власних понять, включно з тим, що значить бути монахом/монахиною чи пацифістом, тим більше ми віддаляємось від Його покликання нас жити в мирі, що його тільки Він може дати.

У Стандартній Перевіреній Біблії я знайшла слово "мир" у 426-ох місцях, починаючи з Книги Буття 15:15 "А ти (це до Патріярха Авраама) до своєї рідні прийдеш у мирі, у старості добрій похований будеш. І до "Об'явлення, 6:4: "І вийшов кінь другий, - червоний. А тому, хто на ньому сидів, було дано взяти спокій з землі та щоб убивали один одного. І меч великий був даний йому".

Мене вразили ці два поняття "миру". Перше вказує на гарний, майже приемний спосіб, що його світ бажав би мати. Як сказано у Прохальній Єктенії: "Щоб у спокої і покаянні закінчити наше життя..." і "знайти безболізне, бездоганне і мирне" закінчення життя. І без такого типу "спокою" для де-кого життя на нашій планеті було б незносно.

(Закінчення із ст. 2)

From the Editor's Desk...

is not something you can try to keep hidden. If God is at work in you, your lifestyle will need to be like a constant succession of new wineskins, constantly changing. Slipping into one new goatskin on one significant occasion in your youth just won't last you a lifetime. And what is true for you as an individual is also true for us as a Church. The Church is also 'Always Changing' and our prayer life, our buildings and our activities must also reveal in their newness the new life that is at the heart of our fellowship with each other.

Друге поняття, з "Об'явлення" зовсім протилежне, і малює картину, яку ми часто зустрічаємо: Бог дозволив, щоб мир було забрано з цього світу, і щоб люди один одного вбивали. Це інший бік "медалі", який ми переживаємо, і якщо це все, з чим ми живемо, то можна дійти до розпачі і божевілля.

Трилогія Толкієна "Перстень" була тому така популярна, що вона торкалася цих двох протилежних тем. Герой (або група героїв) мусять виконати епічне, часто надлюдське завдання, пройти безліч небезпек, зраду, насильство, воювання із відповідною силою, обдуманістю й витривалістю. А поміж їхніми завданнями є перехідні хвилини заспокоючого миру.

Латинське слово на мир є "pax" коренем якого є "pacisi" - згоджуватися. Без друзів і однодумців, з якими ми розділяємо єдність думки і душі - ми могли б почати сумніватися у своєму власному глузді. Ті що перебувають в оточенні постійного сумніву і незгоди можуть витримати лише за допомогою міцного і живого співвідношення з Господом, Який є джерелом всякої єдності і злагоди, себто миру.

На мою думку, мир, щоб бути дійсним миром, мусить бути заспокоюючим, по англійськи "comforting". Це слово, знов же таки з латині, де "fortis" означає силу, а prefix "com-" додає спільно, разом. Отже, в найліпшому сенсі, час миру і заспокоєння має дати нам силу й відвагу потрібних, щоб повернутися до наших Богом даних і виснажуючих завдань. "Спокій, спокій, народе мій," каже Господь у пророцтві Ісаї.

На жаль, для нас сьово 'спокій' набуло значення 'вигоди' (і в цьому видно небезпеку відходження від Господньої дійсності). Під ним ми розуміємо м'яккі подушки та покривала, вигідні фотели та вигідне взуття, і це все може ніби-то допомогти нам знайти потрібне відпруження, але водночас воно відтягає нас від вищого покликання, і в дійсності знесилює, а не підсилює нас.

І на мою думку, це творить проблеми з деякими підходами до пацифізму. Якщо спокій означає для декого безконечно вигідний стан, то ця людина не зрозуміла значення цього слова, як миру. І я вважаю, що такий спокій не зможе втриматися.

Українське Православне Слово Ukrainian Orthodox Word

**HELP US
UPDATE OUR
MAILING LIST!**

Help us avoid waste and extra expense...

Our database of addresses keeps growing. We need your help to reduce redundant mailings and to reach even more Ukrainian Orthodox faithful than before.

Please take a moment, and let us know what addresses we need to remove from our list and which ones we should add.

"The Weapon of Truth"

by Nicolai Varzhanskyj

"The night is far spent, the day is at hand. Therefore let us cast off the works of darkness and let us put on the armor of light". (Rom. 13:12).

*"Put on the whole armor of God, that you may be able to stand against the wiles of devil."
"(Eph. 6:11).*

The One True Church and Sectarians

IN OUR MIDST THERE ARE FAITHS, BUT CHRISTIANITY SHOULD BE BUT ONE, BECAUSE:

"There is one body and one Spirit, just as you were called in one hope of your calling; one Lord, one faith, one baptism; one God and Father of all, Who is above all, and in you all. (Eph. 4:4-6).

WHY ARE THERE SO MANY FAITHS? WAS CHRIST DIVIDED? No: "Jesus Christ is the same yesterday, today, and forever. Do not be carried about with various and strange doctrines..." (Heb. 13:8-9).

THE FAITH IS ONE, OTHER TEACHINGS ARE STRANGE. THE SECTS FOLLOW ANOTHER JESUS, ANOTHER SPIRIT, OTHER TEACHINGS: "...But I am afraid that, as the serpent deceived Eve by his cunning, your thoughts may be corrupted from a sincere (and pure) commitment to Christ. For if someone comes and preaches another Jesus than the one we preached, or if you receive a different spirit from the one you received or a different gospel from the one you accepted, you put up with it well enough." (2 Cor. 11:3-4).

THE OLD TESTAMENT PROPHETS SPOKE OF THE FOUNDING OF THE CHURCH OF CHRIST: "... the mountain of the Lord's Temple will be established . . . it will be raised above the hills.." (Is. 2:2-3). The Lord said

"these I will bring to my holy mountain and give them joy in my house of prayer..." (Is. 56:7-8).

". . . the mountain of the Lord's Temple will be established as chief among the mountains . . . and peoples will stream to it..." (Mic. 4:1-5).

THE SAVIOR HIMSELF PROMISED TO BUILD HIS CHURCH: "I will build My Church" (Mt. 16:18).

THE LORD PREACHED EVERYWHERE, BUT DID NOT BUILD IT IMMEDIATELY AND TAKE IN ALL WHO BELIEVED IN HIM: "Many began to believe in His Name when they saw the signs He was doing. But Jesus would not trust Himself to them because He knew them all, and did not need anyone to testify about human nature. He Himself understood it well." (Jn. 2:23-25).

THE LORD GATHERS AND PREPARES FOR HIS CHURCH THOSE WHO BURN IN THE FAITH: . . . called to Him those He Himself wanted" (Mk. 3:13).

HE PREPARES THEM FOR HIS DEATH AND AFTER THE RESURRECTION: ". . . being seen by them during forty days and speaking of the things pertaining to the Kingdom of God." (Acts 1:3).

THE SERMON ON THE SALVATION OF ALL IN THE CHURCH THROUGH FAITH IN CHRIST AND BAPTISM: The sermon of the Holy Apostle Peter on repentance, baptism and receiving the Holy Spirit (Acts 2:38-40).

CHRIST'S CHURCH IS ETERNAL AND UNDIVIDED: "I will build My Church, and the gates of hell shall not prevail against it" (Mt. 16:18).

"How can one enter a strong man's house and plunder his goods, unless he first binds the strong man? And then he will plunder his house." (Mt. 12:29). The Church is "the house of God" (1 Tim. 3:15), "and Christ as a Son over His own house" (Heb. 3:6). Christ is unconquered (Jn. 16:33; Rev. 1:18), therefore, no one will destroy the house of God - the Church of Christ.

THE CHURCH IS CONTINUOUS: ". . . and lo, I am with you always, even to the end of the age." (Mt. 28:20).

To God "be glory in the Church by Christ Jesus to all generations,

forever and ever." (Eph. 3:21).

THE CHURCH CANNOT BE HIDDEN: "A city that is set on a hill cannot be hidden." (Mt. 5:14).

"Is a lamp brought to be put under a basket or under a bed? Is it not to be set on a lampstand?" (Mk. 4:21) (cf. Lk. 11:33).

THE CHURCH OF CHRIST IS ONE: Christ said: "I will build My Church", meaning one only, not many. (Mt. 16:18).

THE LORD PROPHESED THE UNITY OF HIS FLOCK: ". . . and there will be one flock and one shepherd." (Jn. 10:16).

EVEN CAIAPHAS PROPHESED AND RECOGNIZED THIS UNITY: "he prophesied that Jesus would die for the nation, and not for that nation only, but also that He would gather together in one the children of God who were scattered abroad." (Jn. 11:51-52).

Christ is the Head of the Church, and one head can only have one body and one spirit... One Lord, one faith. (Eph. 1:22; 4:4-6).

The one true, continuous form the Descent of the Holy Spirit, never hidden, undivided Church - is the Orthodox Church.

THE LORD PRAYED FOR THE PRESERVATION OF THIS UNITY: "So that they may all be one..." (Jn. 17:21).

THE LORD FORETOLD THE DIVISIONS: "Take heed that no one deceives you. For many will come in My Name, saying, 'I am the Christ', and will deceive many. (Mt. 24:4-5).

"Then if anyone says to you, 'Look, here is the Christ!' or 'There!' do not believe it. For false Christs and false prophets will raise and show great signs and wonders to deceive, if possible, even the elect. See, I have told you beforehand." (Mt. 24:23-25).

THE APOSTLES FORETOLD AND WARNED ABOUT DIVISIONS: "Also form among yourselves (the presbyters) men will rise up speaking perverse things, to draw away the disciples after themselves." (Acts 20:30).

"Now I urge you, brethren, note those who cause divisions and

offenses, contrary to the doctrine which you learned, and avoid them. For those who are such do not serve the Lord Jesus Christ, but their own belly, and by smooth words and flattering speech deceive the hearts of the simple." (Rom.16:17-18).

How to Understand and Answer the Sectarials

SECTARIANS SAY: The true Church was destroyed by the Gentiles.

ORTHODOX ANSWER: Impossible, because Christ conquered Hades and Death (Rev. 1:8,18), He is the Almighty, He promised that His Church would be unconquered (Mt. 16:18)

SECTARIANS SAY: If it is proved to them that they founded their own church, they will agree because the Apostle said: "According to the grace of God which was given to me . . . I have laid the foundation, and another builds on it." (1 Cor. 3:10), - we too have laid a foundation and are building upon it.

ORTHODOX ANSWER: The sectarians do not read to the end of the verse: "But let each one take heed how he builds on it. For no other foundation can anyone lay than that which is laid, which is Jesus Christ." (1 Cor. 3:11).

The Lord built one Church, and He is her foundation and head, and other foundations there cannot be. The Apostle Paul founded churches, not in opposition to the One Church, but in harmony with her, as additions to the whole with a common foundation; the Lord desired the unity and harmony of the Church, not multiplication.

SECTARIANS SAY: Churches may be founded because the Apostle Peter commended it: "you also, as living stones, are being built up a spiritual house" (1 Pet. 2:5).

ORTHODOX ANSWER: Truly, Christian should build a good Christian life, like a "spiritual house", like "spiritual sacrifices pleasing to God", but new faiths and churches, contrary to the one founded by Christ, undermine the 'cornerstone' of the building, forgetting the admonition in 1 Cor. 2:11.

SECTARIANS SAY: Nowhere in scripture can one find the teaching that the

unity of the Church is based upon one faith and discipline.

ORTHODOX ANSWER: Mt. 16:18; Eph. 4:4-6; 1 Cor. 12:12-14,20; Jn. 17:20-21.

SECTARIANS SAY: The Lord prayed not for the unity of the Church, but for the unity of the Apostles. (Jn. 17:21).

ORTHODOX ANSWER: The Lord prayed for the whole Church, for all believers not only for the Apostles: 'I do not pray for these alone, but also for those who will believe in Me through their word.' (Jn. 17:20-21).

SECTARIANS SAY: The Baptists recognize a "spiritual unity of the saints", which exists among all who are born in Christ, notwithstanding their church discipline and tradition.

ORTHODOX ANSWER: Eph. 2:20-22: "Having been built on the foundation of the apostles and prophets, Jesus Christ Himself being the chief cornerstone, in whom the whole building, being fitted together, grows into a holy temple in the Lord, in whom you also are being built together for a dwelling place of God in the Spirit." The sectarians, on the contrary, try out different cornerstones, order must be in harmony with that of the apostles: Phil. 3:17; Gal. 2:1-9.

SECTARIANS SAY: The Baptists hold this view of the Church: "there is a visible local church and an invisible, universal church. The latter is simply a conceptual idea, without real existence in time and space, and not based on historical fact, it is simply an idealization without formal organization . . . The words of Jesus: "on this rock I will build My Church" (Mt. 16:18), also the following texts: "now the manifold wisdom of God might be made known by the church" (Eph. 3:10), and ". . . To the general assembly and Church of the first born who are recognized in heaven" (Heb. 12:23) do not refer to any gathering of faithful, but rather to the universality of believers".

ORTHODOX ANSWER: For the Baptist the "conceptual idea" is simply a fantasy, for us it became a reality with the descent of the Holy Spirit.

For the Baptists, the Church is not based in reality, but for us, the 'living stones' (1 Pet. 2:5) who are

building up the spiritual house, she causes "growth of the body for the edifying of itself in love." (Eph. 4:16).

For the Baptists, the church has no place, for the Christian Judea and Greece (1 Cor. 12:13). Jerusalem and Macedonia, Bulgaria and Japan confess the Lord with one breath.

For the Baptists, She does not exist in time, for the Christian, She is clothed in the blood of martyrdom from the descent of the Holy Spirit "to all generations, forever and ever" (Eph. 3:21) "even to the end of the age" (Mt. 28:20).

For the Baptists, the Church is not based on "historic fact", we answer that, based on the Book of Acts, on the day of the Descent of the Holy Spirit and through the sermon of St. Peter, 3,000 people became members of the Church.

The Baptists claim that the Church is not organized, we answer that the Church is the Temple of God, founded upon the preaching of the Apostles and prophets, whose cornerstone is Christ Himself (Eph. 2:20-21; 4:11-16; 1 Cor. 12).

The Sectarials quote Mt. 18:20: "where two or three are gathered together in My name I am there in the midst of them", and claim that by gathering together, Christ is in their midst, making them a Church while the Orthodox Church is not recognized by them.

The Orthodox response to them is: 1) Two or three do not make a Church, for it is said: Tell two or three witnesses, and if then he does not obey, tell the Church.

2) If two or three make up a Church, then there must be many Churches, but as we know there can only be one Church.

3) Mt. 18:19 is explained not in reference to the Church, but to prayer.

(Translations, such as this one, will be presented in this column by Fr. Bazyl when they serve to enhance the understanding of the differences and similarities between the various branches of Christianity and other major faiths.)

What Cremation Accomplishes

We have looked at what cremation symbolizes. Now we must also look at what it actually accomplishes from a faith perspective. It is interesting to point out that, for the most part, the view of the body and how much it is valued from a faith perspective in a given faith is what determines which practice winds up happening from an official point of view. Orthodox Christianity, on the other hand, teaches us that our body is an integral part of ourselves created by God (as He himself has taught us, being created in His image and likeness), and that the human body was created good, and to be a temple of the Holy Spirit. Thus, for Orthodox Christians, burning the human body is equivalent to burning a church down. Orthodoxy teaches that God will raise up our bodies so that we will be a whole person once more in the age to come in body and soul. Burial is thus reflective of this respect for God's creation. However, certain ancient heresies, including Gnosticism, taught, contrary to Christianity, that the human body is an "evil trap" for the soul and must be discarded. Thus, cremation became a way of releasing the soul from the body it was "accidentally trapped in." Hinduism, for example, burns the body because it is seen as a "trap" for the soul. We, on the other hand, see the body as a wholly integral part of our person which together with the soul makes up who we are and who we always will be, and will be raised again on the last day, as Christ promised in the fifth chapter of the Gospel of St. John. Christ promises several times "and I will raise you up on the last day." Who is the "you" in this passage? It is clearly our whole person, our body rejoined with our soul as a whole person. Almost every non-Christian society in history has burned bodies because it does not recognize the image of God imprinted thereupon. In WWII, when Germany decided it was too hard to bury the bodies that they had murdered of those in the concentration camps, they simply cremated them because they were not "worth the trouble of burying" and that it afforded the Jewish people "too much dignity."

But let us say that we wish to completely disregard all that has been said so far: The misconceptions, the symbolism and the negative accomplishments of cremation. Let us also look at the fact that we must "take up our crosses and follow Christ". Follow Him where? To the grave/tomb (synonymous), and then to the resurrection. Funeral/burial for us is virtually inseparable from the concept of resurrection, BECAUSE OUR LORD MADE THEM INSEPARABLE. When criminals were put to death in ancient cultures (the middle east, Persia, etc.), quite

often their bodies were burned as signs of condemnation, or left for the birds and wild beasts to simply pick apart and consume. They did this because it was the violent and rebellious criminals that were given this punishment. They had no further value and thus burial was too much trouble and too much cost for one who wreaked havoc upon society. They were left for beasts and/or burned because no part of that person was seen as having any worth, and no one cared enough to pay for their burial, so in pagan Rome and elsewhere they simply burned them like trash. A contrast to this is Christ's crucifixion, and St. Joseph of Arimathea's donating of his tomb, and the gentle laying of Christ's Body therein.

"Come follow me." Our entire life we follow how Christ showed us to live: To sit down at table together as a family and greater church family, to support and provide for one's family (He worked as a carpenter in early years and, in later years, made sure that His Mother would have someone to care for her when He was gone - the Apostle St. John), to baptize, to partake of His Body and Blood in Sacrament, to

love one another, to be hospitable, to pray, to fast, to feed the hungry and comfort the downtrodden and shelter the shelterless and other such alms, and, finally, he showed us to die gracefully and with faith and courage, and then subjected himself to burial (just as Lazarus had been buried a week before). A friend does not violently burn the body of a friend, but gently lays it in a new grave. From the beginning of time it has been “cheaper” to do cremation. In fact, the bodies of crooks and murderers were often burned in those days because it was less work than finding a grave, digging one, etc. But as our Orthodox hymnography teaches us, “the Noble Joseph, took down Your Most Pure Body from the Tree, wrapped it in fine linen, anointed it with spices, and placed It in a new tomb.” This respect was also shown in that the Myrrh-Bearing Women also brought more anointing oils. It was a sign of respect for the person, to whom the body still belongs, and to God, Who’s image is not erased simply because of the temporary parting of the soul from the body, but remains until it is fully restored in the resurrection of the dead. The departed person was loved, and their body was cared for as much as possible, even in death.

Regardless of what we personally think of ourselves or our bodies, as Christians our bodies and souls no longer

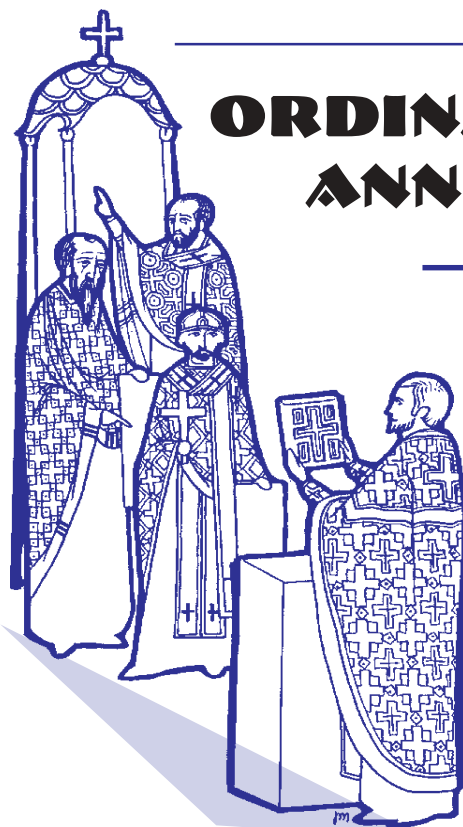
belong to us, but we have offered them to God. In reciprocity, Christ offers His whole self to us in the Mysteries, the Sacraments, and we receive Him. We do not have “the right to do “whatever we want with our bodies.” We have made our bodies members of Christ’s Body. They belong to Him Who values them and us above all things. We must remember that God still loves us and created our soul and body together as one person in the Image of God as we remain always living houses of the Lord, members of the Body of Christ (our bodies likewise remain members!) and temples of the Holy Spirit. Therefore, we are obligated, as acts of Christian mercy, to follow Christ’s example and bury the dead in as much as this is possible, and to make it clear that we ourselves, since we are in a free society that permits it, likewise seek to follow the Lord’s example and to be buried by our friends and loved ones. This is not for ourselves, but in respect for God whose temple this body is, “Or do you not know that your body is the temple of the Holy Spirit Who is in you, Whom you have from God, and you are not your own? For you were bought at a price; therefore glorify God in your body and in your spirit, which are God’s” (1 Cor. 6.19-20)

Do you feel God is calling you to serve in the priestly or monastic life?

Contact the Director of Vocations for Saint Sophia Seminary:

Father Stephen Hutnick
Saints Peter and Paul UO Church
1406 Philadelphia Pike
Wilmington, DE 19809

(302) 798-4455
e-mail: Otche@aol.com

ORDINATION ANNIVERSARIES

NOVEMBER

His Eminence, Archbishop Antony, Ordained Priest November 26

Father Deacon Ihor Mahlay, November 2

Reverend Father Andrew Rogers, November 2

Protopresbyter George Hnatko, November 10

Protodeacon Sviatoslav Nowytski, November 15

Very Rev. Father John Nakonachny, November 19

Protopresbyter Nestor Kowal, November 21

Reverend Father Taras Maximtsiv, November 26

**MAY GOD GRANT TO THEM MANY,
HAPPY AND BLESSED YEARS!**

ТРИ ДУХОВНІ НЕОБХІДНОСТІ

Багато з нас переживає внутрішню боротьбу у нашому щоденному духовному житті. Молитись ми не любимо, бо для цього треба спокійно сидіти і зосередитися, а це нам трудно. Можливо, що ми відчуваємо що запас плодів Духа, якими є: любов, радість, спокій, довготерпіння, ласкавість, доброта, милосердя, віра, лагідність та стриманість (Гал.5:22-23) у нас невеликий. Ми знаходимо самотність у погонях за світськими здобутками та в розвагах, а наше церковне "життя" полягає лише в виконанні приписаних формальностей.

В дійсності ж, християнське життя пропонує нам багато нагород, якщо ми зробимо хоч маленьке зусилля в цьому напрямку. Господь хоче уділити нам Своє благословення, якщо ми простягнемо для цього свої руки. Для того, щоб отримати дари духовного життя, ми мусимо виконати три завдання: *поклоніння, молитву і роздумування (медитацію)*. Якщо ми регулярно будемо займатися цими трьома справами, ми цим самим відчинимо собі двері до Раю.

Поклоніння. Святе Письмо каже, що ми поклоняємося Богові "в душі та в правді" (Ів.4:23-24). Щоб пізнати правду, нам треба спочатку вчитися. Первісна Церква, так як і сьогодні, займалася вивченням Святого Письма та Апостольських Традицій, що в свою чергу сформувало порядок Богослужень з піснеспівом. Беручи участь у церковних моліннях ми вчимося про Бога та слухаємо хвалу Господню за Його "могутні чини" (Пс.150:2) Поклоніння переконують нас, щоб мати довіру до Бога: ми довідуємось, що Він був вірним кожному поколінню. Ми згадуємо великих святих і бачимо у їх житті, величчю і всеміняючу силу Господню. Вслухаючися у Богослуження, наша надія зростає, і вкінці ми бажаємо приблизитися до Нього.

Молитва. Це призводить до молитви. В молитві ми відповідаємо на заклик Божий до нас. Усвідомивши собі все, що Він зробив для нас, як Він пробував зв'язатися з нами, ми тепер молимося за те, щоб могли приблизитися до Нього. Молитва – це наша відповідь, коли ми розуміємо, що Господь нас чує і бере активну участь у нашому житті. Однак ми скоро помічаємо, що поклоніння і молитва - це тяжкі

завдання. Наш розум переповнений думками, що відтягають нас. Фантазії і сни відволікають нас від слів молитви. Хоч ми здібні повністю зосередитися на тому, на що дивимось на телевізорі або на якійсь грі, наше молитовне життя стає тяжкою працею, з малою заплатою. Наші думки перелітаються одна за другою, і ми не бачимо ніякої користі.

Завдяки поклонінню і молитві, ми також зрозуміли своє власне падіння. Ми відчуваємо свої гріхи, і наша совість починає нас мучити спогадами про минуле. Це утруднює поклоніння і молитву, робить їх болючими, бо ми зізнаємо нашу віддаленість від Бога і все те, що ми перетерпіли в минулому.

Роздумування. В таких випадках Отці радять нам зайнятися роздумами (медитацією). Ця розумова дія дорівнює внутрішній тиші. Починати треба з всього кількох хвилин денно, коли ми відкладаємо всі щоденні турботи і житейські піклування, і пробуємо подивитися на самих себе, розглянути свої думки і почуття та розшукати їх корені.

Медитація – це вміння слухати самого себе і Бога. Бо ж Він пробує до нас промовляти, любити і заспокоювати нас, а ми настільки переповнені "сміттями" з нашого минулого, що навіть цього не помічаємо. Наше життя переповнене заняттями і шумом, а в такому стані неможливо відчути Божу присутність.

Розпочавши медитацію, ми зможемо виявити, що саме віддаляє нас від Бога. В цей час корисно буде "почистити хату" (очиститися) Таїнством святої сповіді. За посередництвом нашого отця-ісповідника ми можемо передати свої гріхи Богові, а Він їх забере. Можливо, що нам прийдеться зробити відшкодування тим, кого ми покривдили. Але нагорода за це – це звільнення від поневолення почуттями вини. Ми усвідомлюємо собі наші особисті недотягнення і вади нашої вдачі, і просимо Господа навчити нас новій поведінки.

Очищення нашої совісті сповіддю зробить молитву і поклоніння легшими і приємнішими. Ми отримали спокій, і плоди Духа з'являються в нас все рясніше. Наше церковне

The Ukrainian Orthodox League of the USA invites you to attend an Autumn Retreat hosted by the Holy Ascension UOL Chapters of Clifton & Maplewood, New Jersey

Time Management in the 21st Century: Managing our day with prayer

To be held

Saturday, November 4, 2006

at the

Saint Francis Residential Community
122 Diamond Spring Road
Denville, New Jersey 07834

Program starts at 9:00 am and includes all meals.

Contact Daria at dapia@aol.com or (973) 635-8124 for details

(Закінчення із ст. 14)

ТРИ ДУХОВНІ НЕОБХІДНОСТІ

життя ожваблюється, бо ми зближуємося з іншими і цінимо наше співвідношення. Наше поклоніння і молитви зросли і в свою чергу роздмухують у нас бажання роздумувати про доброту Божу. Це все утворює циркулярну сходовню до Царства Божого.

Потрохи, завдяки нашій самодисципліні і Милості Божій, ці три дії допомагають загострити нашу духовність. Ми осягаємо більше ясності і вчимося зосереджувати свої думки. В дійсності, одним з найбільших дарів практикування поклоніння, молитви і медитації є здібність цілковито звільнитися від минулого і бути безтурботним щодо майбутнього. Бо ж ми приблизилися до Бога і навчилися покладатися на Нього за допомогою наших духовних діл.

Тим, що ми очистили нашу совість і надіємось на Бога, ми можемо бути цілковито присутніми у кожну хвилину дня. Коли в минулому ми губилися у турботах і напруженні, тепер ми можемо зосереджуватись на кожному моменті без того, щоб у нашому розумі переганялися розпачливі думки. Ми тепер здатні розмовляти з приятелями, або, навіть, посмакувати чимось з повною увагою до всіх деталей. Світ став більше живий, і ми навчилися цінити його велич, як і його тонкощі.

Якщо ми успішні в одному з цих трьох завдань (або й у всіх трьох), то ми не можемо нічого очікувати від нашого співвідношення з Богом. Православне християнство втрачає зміст, стає якимсь абстрактним

поняттям, коли ми не шукаємо співвідношення з Богом через ці три засоби. Ми знаємо, що Бог є безконечний, а це означає, що ми маємо безконечну кількість можливостей, якщо ми Його шукаємо за допомогою поклоніння, молитви і медитації.

Come and See Weekend

Reader
and Subdeacon Retreat

Sponsored and Hosted by
St. Sophia Theological Seminary
Ukrainian Orthodox Church of the USA

Tentative Schedule

Friday - November 17, 2006

6:00PM - Akathist Service
7:00PM - Supper
8:00PM - Conference

Saturday - November 18, 2006

8:00AM - Divine Liturgy
9:30AM - Breakfast
10:00AM - Conference
11:00AM - Q & A
11:30AM - Lunch
12:30PM - Open Forum
3:00PM - Vespers and Traveler's Blessing

"Thirst
after Christ,
and He will
satisfy you
with His love."
St. Isaac the Syrian

Donation \$60 per person includes
cost of dinner, lunch and accommodations

For more information contact Fr. Stephen Hazzard at (973) 798-4455
or Fr. Yuri Savchenko at (973) 262-2362

His All Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew Calls for Dialogue on Tolerance

The recent reaction to certain remarks made by Pope Benedict XVI in a speech he delivered to an academic audience at the University of Regensburg on September 12, 2006 has caused deep concern to His All Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew, the spiritual leader of more than 300 million Orthodox Christians worldwide.

"Today," said Patriarch Bartholomew, "dialogue is more useful and necessary in relation to the past. For this reason, our only course should be toward sincere dialogue based on tolerance."

Defining his position as one of mutual love and respect, the Ecumenical Patriarch continued by suggesting

that, "While there are so many possibilities for cooperation and common values, particularly among the three monotheistic religions, it is necessary to avoid situations which can offend each others beliefs and displease each other."

His All Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew is the 270th Successor of the Holy Apostle Andrew. Pope Benedict has accepted the invitation of Ecumenical Patriarch Bartholomew to visit the Ecumenical Patriarchate in Istanbul, Turkey on the Feastday of Saint Andrew the Apostle, the brother of Saint Peter, on November 30 (December 13), 2006.

Are Your Children and Young Adults in the Loop?

The Office of Youth & Young Adult Ministry provides direct mailings to the Children and young adults of our Hoy Ukrainian Orthodox Church.

They may receive information concerning:

- Summer camping programs (for campers and staff)
- High school and young adult missionary trips
- Youth Sobor
- Jr. UOL and Young Adult events.

We are now making our yearly request for updated information from the parishes for contact information of all children and young adults. It would also be appreciated if high school seniors are designated. They will receive a special mailing in the spring.

Please help in our ministry of out reach and forward names,

Addresses, and birth dates to :

Office of Youth & Young Adult Ministry
1810 Sidney Street, Pittsburgh, PA 15203
Uocoyouth@aol.com or fax: 412431-0758.

ALTAR SERVERS HONORED IN AMBRIDGE

St. Vladimir Parish in Ambridge recently honored its two senior Altar Servers, David and Don Larrick. David has been serving for 18 years, and Don for 16 years; in addition to continuing to serve, both are instrumental in training and coordinating the younger servers. David and Don were presented with icons of Christ the Bread of Life, and following the Divine Liturgy, together with their family, they were guests of the Parish at a local restaurant.

Pictured with Fr. Michael Kochis, Parish Priest, is David Larrick (left) and Don Larrick (right) together with most of the Parish Altar Servers.

Archbishop Antony Participates in Ukrainian Independence Day Celebration in Washington, DC

On September 14 His Eminence Antony, Archbishop of New York and Washington, DC and the ruling hierarch of the Eastern Eparchy of the UOC of the USA, visited the Ukrainian Embassy in Washington, DC. Ambassador of Ukraine Oleh Shamshur hosted a reception to commemorate the 15th anniversary of Ukrainian Independence (August 24, 1991).

The reception held in the Congressional Cannon Caucus Room of the Cannon Building was attended by senators, congressmen, representatives of the State Department, Pentagon and other US governmental agencies as well as by the diplomatic corps in Washington, DC. The representatives of the religious and business community, leaders of the Ukrainian-American and other non-governmental organizations were among the guests.

Addressing the audience Dr. Shamshur said that “the years after independence were difficult but we

Valentin Zabijaka, Archbishop Antony, Ukrainian Ambassador Oleh Shamshur and Fr. Volodymyr Steliac at the Washington, DC reception held to commemorate Ukrainian Independence Day.

managed to develop our state on a democratic basis, ensuring respect to basic fundamental human rights and freedoms, establish and strengthen democratic institutions”.

“It’s very important that Ukraine has become a respected and trustworthy member of the international community,” Ambassador Shamshur said.

He also underscored continuity of Ukraine’s course towards full-fledged membership in European and Euro-Atlantic structures.

His Eminence was escorted by Fr. Volodymyr Steliac, pastor of St. Andrew Cathedral in Washington Metropolitan area and Valentin Zabijaka, parish board president of St. Volodymyr Cathedral, Silver Spring, MD.

NEWS *on the Go*

- Americans spent \$23 billion on Christmas gifts last Thanksgiving weekend alone, and \$220 billion overall on Christmas. December 23 is the busiest shopping day, and 2 to 3 p.m. on Christmas Eve the busiest shopping hour.
- “The American church is dying. We are not reproducing Christians. American church growth is typically the transfer of members from one congregation to another, rather than the conversion of the lost,” declares Southern Baptist scholar Thorn S. Rainer, chairman of LifeWay. Among the possible reasons, he said in an article published by the Baptist Press, is that “the church and many of the

Christians who serve in the churches have become doctrinally ineffective. Repentance is often avoided as a key truth of the Gospel. Hell is rarely mentioned, despite its abundance of references in scripture. And regenerate church membership and church discipline are sometimes perceived as relics of an old and irrelevant era.” And church leaders “are becoming less evangelistic. A survey of pastors I led in 2005 surprised the research team. Over one-half (53%) of pastors have made no evangelistic efforts at all in the past six months. They have not shared the Gospel.”

- One-fifth of Americans consider themselves holy, but few Americans have a good idea of what holiness is, reported George Barna. Twenty-one percent had no idea how to define holiness, while 19% said “being Christ-like” and 18% “making faith your top priority.”
- Males without children are three times more likely than women with children to be atheists.

80 Years of Proclaiming the Gospel in Philadelphia, PA!

By Protopresbyter Frank Estocin

80 років виголошування Євангелія у Філадельфії, шт. Пенсильванія

On Saturday, September 9th, 2006 the feast of the Venerable Poemen (*Shepherd*) the Great, His Eminence Archbishop Antony, ruling hierarch of the Eastern Eparchy of the UOC of the USA presided at anniversary solemnities, marking the 80th year of the founding of St. Vladimir Cathedral Parish, Philadelphia, Pennsylvania; the 40th year of the parish's relocation to its present site at North Fifth Street and 8 decades of proclaiming the Gospel by the spiritual children of the parish and the clergy assigned to care for them. Greeting His Eminence were Parish Board of Stewards (*Administration*) President, Edward A. Zetick, Esq., Sisterhood of the Blessed Virgin Mary President Marie Senyshyn, Parish Department of Religious Education Director Daria O'Byrne and parish priest and pastor, Fr. Frank Estocin. After bestowing his blessing upon those who greeted him, His Eminence, the chief spiritual shepherd of the Eparchy entered the Nave of the Temple to the singing of "Dostojno..." sung by the Cathedral "Alexander Koshetz" Choir under the direction of Karen Melnyk Ferraro. Upon concluding his prayers before the Holy Table, His Eminence, tonsured and set aside Dr. Peter Konchak to the Offices of Taper-bearer, Reader and Sub-deacon for service to the parish and to the Holy Ukrainian Orthodox Church of the USA. Witnessing to sacred event were concelebrants Fathers Frank Estocin, Gerald Ozlanski, Stephen Hutnick, Michel Tsyuman, Anatolij Dokhvat, Bazyl Zawierucha, Priest-monk Daniel, Vincent Savarino and Sub-deacon Vasyl Sendeha, Sub-deacon Peter's spouse, Karen, sons Peter, Alexander and Nathan the Konchak family and the spiritual children of the parish. Reminding those present of the significance of the Orders, which Peter received and their sacred character, His Eminence noted that not only the clergy, but the entire congregation witness to the working of God's good gifts on this auspicious day in the life of the parish and Church.

In his bilingual homily after the Gospel, His Eminence conveyed the greetings of His Beatitude Metropolitan Constantine, Archbishop Vsevolod and our

В суботу 9-го вересня 2006 р.Б., в день св. Пимена (Великого), правлячий Архиєрей Східної єпархії Української Православної Церкви в США, Високопреосвященніший Архієпископ Антоній, очолив урочистості, пов'язані з 80-річчям заснування катедральної парафії св. Водимира у Філадельфії, 40-річчям її пренесення до сучасного храму на північній 5-й вулиці та з 8 десятиріччями виголошування Святого Письма її духовними дітьми та духовенством, призначеним до їх опіки.

Зустрічали Його Високопреосвященство - голова парафіяльної управи п.Едвард Зетік, голова сестрицтва Пресв. Діви Марії, Марія Сенишин, директор релігійної освіти Дарія О'Бирн та настоятель парафії о.Франко Істочин. Поблагословивши вітаючих його, головний духовний пастир Єпархії під звуки торжественного "Достойно є", виконаного катедральним хором ім.Олександра Кошиця під орудою Карен Мельник-Ферраро, увійшов у храм. Після молитви перед престолом, Владика рукоположив у сан іподиякона і читця д-ра Петра Кончака, за його заслуги перед святою Українською Православною Церквою в США.

Свідками цієї урочистої події були всі співслужителі, отці Франко Істочин, Джералд Озланський, Степан Гутник, Михайло Цюман, Анатолій Дохват, Василь Завірюха, ієромонах Даниїл, Вікентій Саваріно та іподиякон Василь Сендега, дружина нововисвяченого іподиякона Карен з синами Петром, Олександром і Нафанаїлом, родина Кончаків та духовні діти парафії. Пригадуючи присутнім важливість і святість рукопо-

On Sunday, July 23, 2006, during the annual Patron Saint Day Dinner, the Brotherhood of St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Cathedral, Parma, Ohio, presented 3 scholarships to parish high school graduates.

The scholarships were presented by Mr. Emil Pavlyshyn, chairman of the Scholarship Committee. He was assisted by Pani Matka Ann Hankavich, wife of Rev. Stephen Hankavich in whose memory the scholarships are given. Father Hankavich served as pastor and, later, as pastor emeritus at St. Vladimir's Cathedral for 37 years, until his death in 1997.

This year's recipients were Bohdana Komichak, Larissa Kopystynsky and Rebecca Naab. Each of the young ladies received \$1,100.00 and a plaque for their active participation in the parish as well as for their scholastic achievement.

The scholarship, which was founded by the parish Brotherhood in 1964, has awarded over \$80,000.00 to parish youth.

Cathedral Brotherhood Awards Scholarships

Pictured, left to right: Pani Matka Ann Hankavich, Larissa Kopystynsky, Rebecca Naab, Bohdana Komichak, and Mr. Emil Pavlyshyn

(Закінчення із ст. 18)

80 Years...

80 років ВИГОЛОШУВАННЯ ЄВАНГЕЛІЯ...

entire Holy Metropolia and focused on the Eucharist as the foundation upon which a parish is built and functions.

The singing of *Our Father...* and the American and Ukrainian Anthems sung by the choir under the direction of Karen Melnyk Ferraro opened the reception held in the parish hall. Mr. Edward Zetick and Fr. Frank welcomed those in attendance. Among the verbal greetings, were those delivered by Joseph Podgurski who came from Durham, NC with his spouse, Pauline and who noted the dedicated services to the parish performed by Sub-deacon Peter's father many years ago. Mr. Petro Hursky, Cantor and Choir Director of the Protection of the Mother of God Parish, Philadelphia, Pennsylvania, conveyed the greetings of the parish and noted the spiritual gifts, which Ukraine received as a consequence of St. Vladimir's acceptance of Christ for himself personally and for his realm and invited those gathered to the October celebration of Pokrov Parish's Patronal feast. Witnessing to the workings of the parish in her life and the life and formation of her daughter, Lauren and the children of the parish was Daria O'Byrne, Department of Religious Education Director. The day's events concluded with a benediction delivered by His Eminence and the singing of *"Dostojno..."*

ложення Петра, Високопреосвященніший Владика підкреслив, що не лише духовенство, але і вся громада були свідками добрих дарів Господніх цього визначного дня в житті парафії і Церкви.

У своїй проповіді після Євангелія українською і англійською мовами, Його Високопреосвященство вітав присутніх від імені Блаженнішого Митрополита Константина, Високопреосвященнішого Архієпископа Всеволода та всієї нашої святої Митрополії, а тоді зосередився на Євхаристії, як на основі, на якій парафія побудована і на якій діє.

Прийняття, що слідувало, було відкрито молитвою "Отче наш" та відспіванням американського і українського гімнів катедральним хором під керівництвом Карен Мельник-Ферраро. Вітали всіх присутніх голова парафіяльної управи Едвард Зетік та настоятель парафії о.протопресв. Франко Істочин. Поміж тими, що промовляли були Йосиф Подгурскі, який з дружиною Павліною прибули аж з Північної Каролайни, щоб бути присутніми на цьому святі. Пан Подгурскі пригадав, як віддано працював для парафії багато років тому, батько іподиякона Петра. Дяк-диригент з парафії св. Покрова у Філадельфії п.Петро Гурський передав привіт від своєї парафії та згадав, які духовні скарби отримала Україна, коли Володимир Великий прийняв християнство і охрестив наш народ. Пан Гурський запросив усіх на храмове свято св. Покрова. Дарія О'Бирн, директо відділу релігійної освіти в парафії говорила про роль, яку парафія відіграє в її житті, у формуванні характеру її дочки Лорен та всіх парафіяльних дітей.

Урочистості закінчилися благословенням Високопреосвященного Владика та відспіванням "Достойно є...".

Nanty Glo Picnic

Participating in the day with Fr. George Hnatko, pastor, were the following clergy: Fr. Paul Bigelow, SS. Peter and Paul in Bakerton and St. Vladimir, Smithmill.; Fr. John Horosky, OCA from Punxsutawney; Fr. Christopher Grecu, Romanian Orthodox Church, Philadelphia.; Fr. Mark Phillips, SS. Peter and Paul, Johnstown; and Fr. Deacon Paisius McGrath, Holy Ascension and St. John the Baptist, Dixonville.

On August 12, the members of Holy Ascension Church of Nanty Glo, PA gathered at the Fenchak family farm in Belsano, PA for an old time church family picnic.

The day began with a prayer service and contin-

ued with a time of fellowship, fun and recreation as well as wonderful food graciously prepared by the women of the parish.

Fr. George Hnatko is pastor of Holy Ascension Parish. Area clergy also participated and enjoyed the day.

Summer Day Camp

On July 15 Holy Protection of the Most Holy Mother of God Parish in Dover, FL held its sixth annual Church day camp organized by Nina Klymenko. Fourteen children attended the day which started with prayer followed by a quiz game on scripture in the Church with Fr. Harry Linsinbigler. Fr. Harry then led a talk about the Commandments and how to discern between good and bad advice that can be encountered on TV, in the media, commercials, etc.

Everyone went to the parish hall and participated in various activities, including making t-shirts and picture frames. Vira Vasko cooked and served a delicious lunch, then the children went swimming in the pool. After this refreshing break, it was back in the hall to finish their activities and have ice cream sandwiches. Other adult helpers included Yvette Rouse, Beth Zaroff, Walter Klymenko and Pani Matka Carrie Linsinbigler. It was a great day for all!

Dixonville 2006 Graduates

Bethany Neal (immediate right) of St. John the Baptist Church in Dixonville, PA graduated from the law school at Duquesne University.

David Kostryk and Stephen Morfeski both graduated from Indiana University of PA.

Fr. George Hnatko is pastor of the parish.

Archbishop Vsevolod Visits Oklahoma Parish

First row kneeling: Stevie Peck, Eugene Hobza, sitting AB Vsevolod, and Jacob Vinson
Second row: Sherry Phillips, Fr. Raphael, Fr. Deacon Nicholas, and Therry Phillips
Third row: Subdeacon Matthew (Noel Spoonemore), Justen Vinson, and Steven Bohay
Fourth row: Reader James (Andrew Swanson) and Subdeacon Rafael (Robby Wall)

On August 27, His Eminence Archbishop Vsevolod, Ruling Hierarch of the Western Eparchy, visited his parish of St. Mary Dormition in Jones, OK, where he was joyfully and enthusiastically welcomed by the temple's pastor, parish council, sisterhood, parishioners and visitors.

The temple was filled to capacity with the faithful, leaving standing room only. During the course of the Divine Liturgy Archbishop Vsevolod tonsured James "Andrew" Swanson a Reader and set aside Rafael "Robby" Wall as a subdeacon.

In addition His Eminence presented Helen Wengier with a Certificate (*Hramota*), acknowledging her 25 years as president of Saint Mary's Sisterhood. Mrs. Wengier plans all of the parish dinners, schedules refreshments for the social hour and arranges for the cleaning of the temple and social hall. Helen also faithfully bakes the prosphora for the Divine Liturgy.

Saint Mary's Church was founded in 1918 by immigrants who entered the United States through the port of Galveston, TX, and then traveled by train to the grasslands of Central Oklahoma. Since 1995 the parish has been under the pastoral care of Hieromonk Raphael (Moore).

ATTENTION PARISHES:

Please remember the UOW this holiday season and be prompt with sending articles and photos of any parish St. Nicholas Feast Day and Nativity celebrations.

Parma, Ohio - Frs. Mironko and Nakonachny, pastor, are with the children and staff of the Vacation Church School at St. Vladimir Cathedral in Parma, OH. Held annually in August, this year's program started August 7 and ran through August 11.

Dixonville, PA - A new baptismal font was purchased for St. John Church in Dixonville, PA, by Cory Hodak in the memory of +John and +Ann Hodak. Frs. George Hnatko, pastor, and Deacon Paisius McGrath are shown here after the font was blessed.

Ukrainian Orthodox League Donates Over \$4,000 to Soup Kitchens in Ukraine

Благодійна Пожертва УПЛіги для місійної праці Товариства св. Андрія Первозванного

The Ukrainian Orthodox League, during its recently held Annual Convention, held recently in Lancaster, Pennsylvania presented a check in the sum of \$4,262 to the Saint Andrew's Society in support of the Soup Kitchens for the needy elderly in Ukraine. Throughout the history of the Ukrainian Orthodox League, has been generous to the various ministries and projects of the Church. The U.O.L. has in the past supported projects of St. Andrew's Society. This is the second year that the UOL has raised funds for the soup kitchens.

For over 15 years, faithful here in the U.S. through the Society of St. Andrew, have coordinated various humanitarian or church related projects in Ukraine. Presently, 8 soup kitchens for the needy elderly, in multiple cities in Ukraine are funded by the Society. Each day, Monday through Friday, a hot and well balanced meal is provided to poor elderly, pensioners having no other social or family support. Meals are also delivered to the home-bound.

This donation by the UOL, was raised by various chapters throughout the Metropolia during the early part of 2006, many celebrating Super-bowl Sunday as "Soup-er Bowl Sunday. The presentation was made by Melanie Nakonachny — president of the UOL and Katya Carman to the Vice-president of the Society, Rev. Deacon Dr. Ihor Mahlay.

Під час своєї 59-ої Конвенції, що відбулася недавно в м. Ланкастер, ПА., Українська Православна Ліга передала Товариству св. Андрія чек на \$4,627 для підтримки їхньої програми їдалень (soup kitchens) для потребуючих старших людей в Україні. На протязі багатьох років свого існування УПЛіга завжди щедро підтримувала різні служби і проекти Церкви. Це вже вдруге вона збрала і передала Товариству св. Андрія фонди для їдалень.

На протязі 15-ох років вірні тут, у США координували за посередництвом Товариства св. Андрія, різні гуманітарні і церковні проекти в Україні. Товариство утримує 8 їдалень (soup kitchens) у багатьох містах України. Щодня, від понеділка до п'ятниці там подається гаряча і добре збалансована страва, з чого користають незаможні старші люди та пенсіонери, не отримуючі іншої суспільної чи родинної допомоги. Прив'язаним до ліжка, страва привозиться додому.

Вищезгадана сума була зібрана різними відділами УПЛіги по цілій Митрополії в першій половині 2006 р. Чек передали Товариству Меланія Наконечна, голова УПЛіги та Катя Карман заступнику голови товариства св. Андрія - о. дияк. д-р Ігорю Махляу.

Saint Andrew's Ukrainian Orthodox Society

... is an organization of our Ukrainian Orthodox Church of the USA whose purpose is to support the spiritual support of the people of Ukraine.

Since 1991, the Society has:

- maintained soup kitchens for the elderly,
- funded religious publications,
- provided scholarships for seminarians,
- assisted in special church related projects in Ukraine such as the rebuilding of the historic St. Michael's cathedral in Kyiv.

You may join the outreach of St. Andrew's Society by sending your tax deductible gift or membership contribution of \$ 12 annually (\$ 100 lifetime) to:

St. Andrew's Society
95 Orient Way 5B/C
Rutherford, NJ 07070

Українське православне товариство Св. Андрія

...є прицерковною організацією УПЦеркви в США, завданням якої є підтримувати духовне відродження людей в Україні.

Від 1991 р. Товариство

- утримує вищезгадані їдальні для пристарілих
- фундує релігійні видання,
- надає стипендії семінаристам,
- подає допомогу церковним проектам в Україні, як напр. відбудова історичного золотого Свято-Михайлівського собору в Києві.

Членом Товариства св. Андрія можна стати посилаючи свій дар, або членське в сумі \$ 12 річно (\$ 100 на життя) на адресу:

St. Andrew's Society
95 Orient Way 5B/C
Rutherford, NJ 07070

THE FORGOTTEN GENOCIDE

BY DAMIAN KRISTOF

Damian Kristof is a member of St. Nicholas Pro-Cathedral in Lakewood, OH, where his father, V. Rev. Dennis Kristof, is dean, and where he has served as an altar server since he was three years old. Damian just completed his freshman year at The Ohio State University where he is pursuing an optometry degree. This essay was written by him in completion of an English assignment to discuss a human made disaster.

Genocide. The very word conjures up feelings of horror and grief. It has been used time in and time out throughout history as a way of completely suppressing a nation of people, destroying their will. Generally, the Holocaust is regarded as the single greatest example of genocide to have ever occurred. However, there is yet another genocide that is rarely, if ever, recognized by many historians or included in any social sciences curriculum. That genocide is the Artificial Famine, which Stalin enforced upon the people of the Ukraine in the years 1932-1933. This “famine” was the single greatest event of genocide to ever take place and so little is taught or known about it. In Michael Ignatieff’s essay, “The Stories We Tell: Television and Humanitarian Aid,” and Barbie Zelizer’s essay, “Conveying Atrocity in Image,” both writers argue that media attention devoted to acts of atrocity bring about efforts to remedy the situation. Therefore, it stands to reason that the lack of knowledge about the Artificial Famine in history can be related to the almost complete absence of photographs and media coverage documenting the event.

Always considered to be the breadbasket of Europe, Ukraine was one of the strongest territories taken over by the Soviet Union in terms of wealth and population. With the Ukraine being the second greatest agricultural nation in Europe after Russia, along with their strategic position along the Black Sea, Ukraine was to the USSR, a highly coveted acquisition. By 1921, after four years of conflict, Ukraine was in the hands of Bolshevik controlled Russia in the newly formed USSR. Almost immediately, the USSR set a policy into place to collectivize the “excess” grain from Ukrainian farmers. Also, all institutions, including banks, stores, and industries, were nationalized, giving absolute power over everything to the government. It was then that any active practicing of Ukrainian culture was in the eyes of soviet USSR “counter-revolutionary and [was to be] destroyed without mercy” (Pidhainy 11). Needless to say, the Ukrainian people had an adverse reaction to these policies and began protesting the USSR and all of its policies. Many influential Ukrainian writers, artists and intellectuals began to publicly publish work that spoke

about the terrors of communism. In response to their actions, Soviet Russia, now under the control of Josef Stalin, began arresting these intellectuals on the grounds that they were traitors trying to provoke anti-communist sentiments. This also included clergy because now all religion was illegal and to practice religion was also identified as being anti-communist. These “traitors” were shipped to concentration camps in Northern Russia and Siberia where they served as slaves working in mines or factories for the luxury of food. The food these Ukrainians were working for was called “balanda” (soup made from refuse)” (Pidhainy 192). They worked at these camps for a determined sentence, which usually meant until their deaths from either exhaustion or starvation. With these intellectuals out of their way, Stalin was then able to accomplish what he ultimately had planned in regards to his policies towards the Ukrainian people.

Collectivization was the term used to warrant the quotas imposed on the farmers. The USSR would confiscate the agriculture from its own farms as well as the farms of its colonies. They would then gather that collected agriculture and distribute it equally to all its citizens, or at least that is how it was publicized. In reality, only Russians were getting a fair share of the goods, while the smaller members of the USSR received very little. The Ukrainians were the most severely deprived because they had the audacity to challenge the communist way of life and struggled for freedom from the USSR. In order then to squelch this opposition, Stalin ordered the increase in the quotas for agricultural production to levels that were nearly impossible for the peasant Ukrainian farmers to meet.

In time for the 1932 harvest, “watchtowers were erected in the fields and armed guards... were posted to protect the grain from the peasants” (Oleskiw 23). If the quota set up by Stalin and the USSR was not met, houses of those who fell short were raided and all food on the premises was confiscated. The Communists would stop at nothing, “officials went through peasant homes with rods, pushing them into walls and ceilings seeking hidden stores of food or grain; yards were dug

(continued on the next page)

up...and dogs were brought in to sniff out food” (Rummel 87). Every time Ukrainians tried to creatively solve their starvation problem, the USSR would develop and enforce a policy to end it. For example, when the Ukrainians began eating their cats and dogs, the USSR put a quota on cat and dog skins. A special force was hired to seek out, kill, and retrieve these animals. The Ukrainians who tried to kill their own livestock to survive were convicted and put to death immediately for stealing from the government. There was no reprieve for the Ukrainians. Their lives were in the hands of a brutal government who would not stop until all opposition to communism was deposed.

The victims were strewn everywhere. At the peak of the famine “twenty five thousand people died daily in the villages of Ukraine” (Gregorovich), or approximately seventeen people per minute, which is an unfathomable statistic. The dead were found everywhere: In the middle of fields, on the sides of the streets, by the railroad tracks and by the many silos which held the excess confiscated grain, which was being strictly withheld from the Ukrainians. Iryna Medvid was a schoolteacher in Ukraine during the Artificial Famine. She recounts a story about a teaching experience that happened while the starving children were still strong enough to attend school. After grading the children’s class work, she decides to pass the rest of the time in class reading them a story from a Russian Teacher’s Magazine. The magazine tells stories about how joyful these students in school were and how they would have a snack time every day, being served things such as chocolate, white

government, and purposefully covered up the whole event. One such example in America was Walter Duranty who wrote for the “New York Times”. He insisted that there was no such famine occurring in Ukraine, that everything was fine in that country, and that in actuality, Ukrainian “agriculture was flourishing” (Oleskiw 5). These mistruths caused many Americans to reject even the possibility of the existence of the famine and as a result show no sympathy towards the Ukrainian’s plight. Ignatieff also argues “we are bound to care more about places and people we already know something about” (430). If this is true, then the fact that the victims of the Artificial Famine were white Europeans did not seem to matter when the initial reports were published. It puts a greater emphasis upon the impact of writers such as Walter Duranty, who could arguably be blamed for immobilizing any United States reaction to coming to the aid of the Ukrainian people, and potentially limit the amount of deaths incurred throughout the whole incident by stopping it basically before it started. Instead Stalin was able to go through with his intended complete extermination of the Ukrainian people.

What then sets apart the publicity the German Holocaust received from the complete and total lack of interest in the Artificial Famine? Barbie Zelizer in her essay “Conveying Atrocity In Image,” mentions how all the pictures taken of the Holocaust were used to spread documentation and information about the horrors of Hitler and his Nazi regime. The printing of these Holocaust pictures was widespread in American newspapers and stirred strong feelings of emotion for the six million

Hebrew people who had lost their lives in the entirety of the Holocaust. Zelizer states how “photographs thus pushed the authenticity of unbelievable camp scenes by pitching depictions closely to the events being described at the same time as they signaled a

“ The Ukrainians were the most severely deprived because they had the audacity to challenge the communist way of life and struggled for freedom from the USSR. ”

broader story of Nazi atrocity” (456). The Holocaust photographs brought truth and validity to the stories of these camps, helping Americans accept the reality of the horrible acts the Nazis committed. It stands to reason then that the near total lack of press coverage, as well as the trifling amount of pictures that were actually taken to record the Artificial Famine, were some possible causes for the absence of disquiet from the rest of the world.

bread and butter. After finishing the article Medvid tells of the children’s reaction, “The children around me, famished and just barely existing, suddenly spoke out. “Where, where was there such food? Choking back the tears I answered, “In Moscow”” (Pidhainy 585). It is difficult for any civilized person to believe that these children could find such simple foods like chocolate and bread to be something rare and unusual. Their complete and total lack of access to foods makes even the most simple of meals seem exotic and precious to them. In Michael Ignatieff’s essay, he argues that the media is one of the main tools used for spurring humanitarian aid. Though this event at the time was known to be taking place, the sheer magnitude of it was not realized. Also, while some reporters revealed the facts of what actually was happening in Ukraine, there was so many more newspaper writers who supported the spread of communism, some even being paid by the soviet

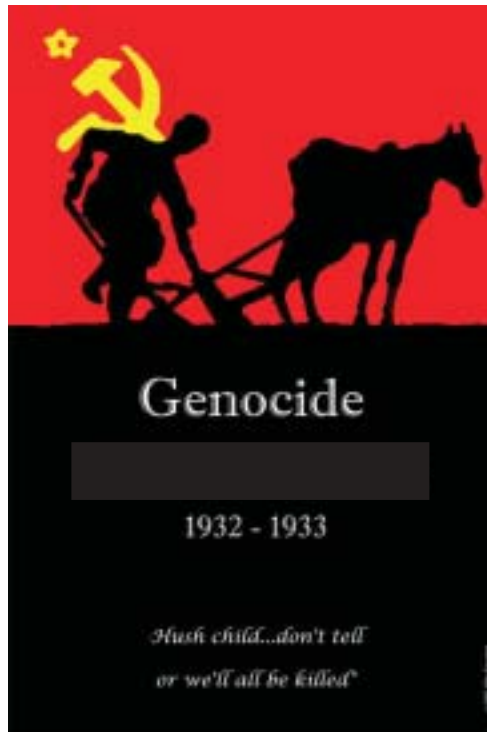
The lack of photos however, did not result in a dearth of stories. It was not until the late eighties, after the collapse of the Soviet Union, that the survivors of the Artificial Famine were legally allowed to safely talk about their experiences during that traumatic era. Tetyana Budko tells the story of her neighbor’s daughter who, when her parents and eleven brothers and sisters died of starvation, was left to fend for herself and find food on her own. When she went to the soviet chairman

of her village and told him of her plight, and then begs him for food, he replies, “To hell with you, you can all die” (Pidhainy 533). This story by Tetyana shows how ruthless and uncaring the Soviets were to even the youngest of people, those not even old enough to understand politics. One particularly gruesome story comes from M. Osadchy. He describes how he found two young Ukrainian children, no older than seven years old, in the weeds in the middle of the city. He explains that he is haunted to this day by the image of how “their tiny faces were covered with large green flies” as twenty other “starving, emaciated children with swollen limbs, eagerly and vainly (waited) for some scrap of food. Their eyes were listless(,) their limbs had no dexterity” (Pidhainy 550). This story demonstrates how even the children grew numb over the deaths of fellow children, perhaps their siblings or playmates. They showed no concern for the two who have died with flies on their face. Their own starvation stripped them of emotions and, more tragically, of their innocence.

As time progressed, however, it was clear that Stalin held no compassion even for those Ukrainians who supported communism. He hated all Ukrainians and they all had to die. Tatiana Kardinalowska was married to a Ukrainian Communist official who was one of the main supporters of Stalin, as well as his policies in the Ukraine regarding collectivization. In spite of his loyalty, Stalin had him arrested and sent to a concentration camp in Mongolia where he ultimately died. She recalls how the Russian Communists came to her house and confiscated all of her husband’s belongings. “They began going through the drawers in (her husband’s) study, confiscating all his papers...they searched an unbearably long time, but finally had taken everything they wanted, including by father’s gold sword” (Kardinalowska 161). The absolute lack of caring present in Stalin undeniably proves his ruthlessness. He had his own henchmen killed simply because they were Ukrainians in influential positions.

His malice had no boundaries and his wrath had no clemency. The death toll from the Artificial Famine was initially estimated to be nearly five million people. This was the number released by the Soviet Union, meaning it is extremely low so as not to draw attention to it. However, recent studies have shown that the death toll was at least eight million killed from starvation alone. Add to that figure those who were killed in concentration camps, and the total number of Ukrainians killed was at least eleven million. The total sum of all the innocent

countrymen whose deaths were the result of Stalin’s murderous reign was at least seventy million. This

includes Ukrainians, Bulgarians, Georgians, fellow Russians, and all of the other small countries that comprise the rest of the Soviet Union. Actual figures will never be truly known because of the extensive efforts taken by Stalin and his fellow communists to cover their tracks. They did not record the deaths of the people they killed, nor did they mark the places where mass graves were located.

Being 80 percent Ukrainian myself, as well as being a Ukrainian Orthodox Christian, I feel especially slighted by the lack of attention given to this event in history. I feel that since so much attention is constantly given to the Holocaust, which was extremely horrific, but of

lesser magnitude than the Ukrainian Artificial Famine, there should at least be some part in curriculum that teaches the horrors of communism and the Artificial Famine as well. My great-great-uncle was an art student, probably very near my current age, during the time that all of this was happening. He once openly said something that was interpreted as being anti-communist, for which he was quickly jailed and sentenced to die. His mother was notified that if she wanted to watch his shooting, she had better hurry. The shock and horror that she experienced stopped her from going; she did not want to see her son murdered. She sent instead a daughter. It was impossible to reach him in time. He was killed without a trial, proof, or even the face of a family member near him.

The absence of the Artificial Famine in history books and the ignorance many Americans have about it can be related directly to the lack of information documenting the event when it happened. Even more sadly, photos are scarce and media coverage in the United States is almost nonexistent. The atrocities against the Jewish people during the Holocaust became widely known, resulting in great sympathy for their tragedy. When will there be an acknowledgment of the Artificial Famine? Where is the sympathy for the tragedy that befell the Ukrainians?

(Footnotes are available upon request.)

МОЛОДЬ В АМЕРИЦІ

В журналі Американської академії дитячої психіатрії та психіатрії підлітків Університету Єйл (Yale) та інших університетів оприлюднено результат досліджень, який вказує на те, що статево активні дівчата віком до 16 років, страдали значно більше від депресії, мали більш песимістичний погляд на своє майбутнє, брак академічної мотивації і гірші оцінки ніж їхні статево невинні однолітки.

Згідно з недавніми опитуваннями *Чикаго Трібюн* із 27% студенток, що їздили на т.зв. "fun and sun" весняні канікули, більше ніж половина жаліли, що вони пили стільки, що аж захворіли, а 40% жаліли що пили до втрати свідомості. Одна п'ятина з них жаліла, що допускали до статевих стосунків, а 13% твердили, що мали такі стосунки з більше, ніж одним партнером. 12% твердили, що їх примушували до статевих стосунків, а 10% жаліли прилюдні та групові сексуальні акти. Однак більшість вважає, що розпуста робить жінок більш приналежними.

Згідно з Крайовим центром освітньої статистики, процентово, число закінчивших каледж, здібних інтерпретувати складні тексти впало від 1992 р. з 40% до 31%. Керуючий освітніми справами вважає за занепокоююче те, що дані іспити зложені не для перевірки розуміння філософії Правства, а щоб перевірити здібність читача розуміти інструкції на наліпках.

Колись молоді люди, віком 18 до 29 років, шукали і знаходили собі "другів життя". Але тепер лише 38% з цієї групи знаходяться у зобов'язуючому паруванні, а такий самий відсоток не шукають його. Вони тяжко працюють у каледжах, або на посадах, платня яких ледь вистачає на помешкання. Тимчасом вони стараються отримати кращі, добре оплачувані позиції, а це легше робити не будучи зв'язаними відносинами, що, як не як, відволікають від цього увагу. У журналі *Вашінгтон Івнінг Поуст* Лаура Сешон Степп пише, що незобов'язуючі статеві відносини тепер вважаються не більше, ніж ходити на побачення. Дехто просто боїться зобов'язань, бо, можливо, були свідками розбиття подруж своїх батьків. Можливо, каже авторка, що тому, що від передшкільного часу вони тільки те й чули, що існують необмежені можливості, треба лише мати досконалі оцінки, а тоді натрапити на досконалу посаду. Чому ж тоді їм задовольнятися менше, ніж досконалими дружинами?

Американська Баптистська Церква відмирає. "Ми не примножуємо християн. Збільшене число парафіян звичайно спричинене лише переходом людей з однієї парафії до другої, а не наверненням нових членів." - каже Том С. Рейнер, науковець Південних Баптистів. В своїй статті, поміщеній у *Baptist*

Press він твердить, що їхня церква і багато тих, що в ній служать стали доктринно безрезультатними. Покаяння, важлива ідея в Святому Письмі, в більшості обминається. Пекло згадується рідко, хоч про нього в Святому Письмі часто говориться. Відродження церкви і її членів вважається за пережитки старої і неважливої ери. А провідники церкви стають все менше євангелістами. Опитування пасторів у 2005 р. виявило, що більше, ніж половина з них (53%), на протязі останніх шести місяців не робили жодних євангелізаційних старань. Отже, вони не розділяли Доброї Новини.

Перегляд ЗМІ

Продаж релігійного цифрового матеріалу виносить \$80 мільйонів річно.

В університеті Джорджтаун існує Центр дослідів продажу алкоголю по відношенню до молоді. Його представник Давид Г.Джерніган твердить, що чим більше реклами на алкоголь молоде бачить, тим більше вона буде його споживати. Вислід з дослідів, опублікований у *Архівах медицини педіатричної і підростаючої молоді* знаходить, що у молоді, що була виставлена реклами на алкоголь, число спожитих нею напитків збільшилося на 1%. Виявилось, що у крамницях з більшою рекламою, молоде більше його купувало. Кожний виданий нею додатковий долар, збільшував число напоїв на 3%. Виробництва алкоголю твердять, що \$1.8 більйонів, виданих ними на рекламу своїх продуктів, не має ніякого впливу на пиття малолітніх.

Хоч телевізійні вистави "Дотик ангела" і "Сьоме небо" були оцінені першим місцем, "Голивуд, як видно, алергічний до того, щоб продовжувати щось добре" - каже Brent Бозелл із Телевізійної Ради батьків. Коли перше появилися NBC "Друзі", то телеканал зробив 34 різних "наподоблень" цього фільму. Але наподоблень "Дотику ангела" і "Сьомого неба" не було.

КУЛЬТИ, СЕКТИ І ТАКЕ ІНШЕ

Досліди соціологів при Міннесотському університеті вказують на те, що тим трьом відсоткам американців, які визнають себе атеїстами, їхні співвітчизники найменше довіряють. Це — перша така довідка американського "мозаїчного" проєкту. Отримавши питання чи різні групи хоч в деякій мірі мають спільний погляд на суспільство, то найбільший відсоток американців (понад 90%) вибрало білих і чорних, понад 80% вибрало південно амаериканців (hispanics), азіатів, євреїв і консервативних християн, понад 70% вибрали новоприбулих іммігрантів і гомосексуалів, а понад 60% - мусульман. Лише 54% вибрало атеїстів, лише 69% соціал-лібералів вибрало атеїстів. "Так виглядає, що більшість амери-

канців вважає, що різноманітність є добра справа, як довго всі поділяють спільні цінності, що роблять їх гідними довір'я" - сказав один з професорів, які провадили ці дослідження. "На засаді цих вислідів можна сказати, що важливим 'слідом по піску' є релігія" сказано в підсумках цих дослідів, що були опубліковані на інтернеті. Так, як колись було важливим, щоб ти був християнином, тепер це розвинулося до просто релігійно-нерелігійного розподілу.

Останні єпископальні цифри показують, що їхнє членство у 2004 р. впало до 2,247,819. Це було 2% менше ніж у 2003 р., і 7% менше, ніж у 1994 р. Загальна кількість учасників Богослужень по неділях впала до 795,765, 3% від минулого року.

Тому, що їхні церкви і пресвітерії дають менше централі Пресвітеріанської Церкви (США), остання му-сітиме зменшити свій бюджет на \$9.1 мільйонів, і скоротити свій штат на 150 із 600-ох працівників - звітують "Релігійні новини" (Religion News Service). "Це певно, лише початок довшої загальної спрямованості, правдоподібно і в інших Церквах" - сказав директор Загальної Асемблеї Пресвітеріанських Церков США - "і як результат, їхня праця буде "менша", продукує менше ресурсів, менше програматична, а більше скерована на пресвітерії і парафії".

ПОДРУЖЖЯ І РОДИНА

Хоч добре відомо, що годування груддю дуже корисне і для дитини, і для матері, неодружені матері, навіть такі, які живуть із батьком своєї дитини, далеко раніше відставляють своїх дітей, ніж одружені матері. Таку інформацію подали шведські дослідники у журналі *Acta Paediatrica*. Це трапляється навіть тоді, коли влада надає велику підтримку.

У Сполучених Штатах Америки 120 чоловіків у віці 20 - 30 років, ніколи не були одруженими, вдівцями чи розведеними. А щодо жінок, то їх лише 100 в тій самій ситуації. Пропорція сильно міняється - з 153 чоловіків латинського походження, до 100 жінок латинського походження, 132 азіатських мужчин, 120 білих не гіспанських та 92 чорних чоловіків.

ЛЮДИ І НАСЕЛЕННЯ

Приріст світового населення, який нещодавно обраховувався на 6.5 більйонів, почав поступово зменшуватися - стверджує Йосип Д'Агостіно з Інституту дослідів населення. Число було більше на 2.19% у 1963, а минулого року воно впало на 1.5%. ООН, (Числа яких можуть бути високі) рахує, що до 2049 р. число впаде ще на 0.46%. Числом, населення було найбільше у 1989 р. - 88 мільйонів нових людей, але минулого

року воно впало до 74.4 мільйонів. а до 2049 р. впаде до 42.2 мільйонів. Але, якщо приріст населення продовжуватиметься, то середній вік людини зросте із 28 р. сьогодні, до 38 р., процентно число людей у віці 65 років підійметься із 7.4% до 26.1%, а у віці понад 80 р. із 1.3% на 4.3%.

Передбачення Відділу населення ООН щодо 2050 р. буде 9.1 більйонів людей в світі, будовано на "рожевих мріях" - каже Д'Агостіно. Однією з них є припущення, що СНІД буде вже під контролем, і що рата приросту в Європі піднесеться до 1.85 дитини на жінку, а не впаде під ту кількість в інших країнах світу коли ж то в дійсності показується, що приріст у західних країнах та інших, таких як Росія, залишиться низьким, а в багатьох країнах, які щойно розвиваються, ще й впаде. Д'Агостіно каже, що якщо припущення "do not pan out" оправдаються, то демографічне майбутнє землі могло б нагадувати нижчий варіант Відділу населення ООН. Могло б дійти до 7.8 більйонів у 2040 р., а потім почалося б зменшуватися. Якщо так станеться, то у 2050 р. одна людина із п'ятьох мала б 65 років". Але навіть, якщо населення збільшилося б до 9.1 більйонів, це не спричинить передбачену кризу - вважає директор Відділу населення ООН. "То було б трохи тяжко для світу, але воно виглядає можливим. Не виглядає, що йде до кризи".

ПАСТИРСЬКЕ ЖИТТЯ

Хоч у богословські семінарії в більшості Церков поступає багато студентів, лише половина з тих, що добились звання Кандидата богословських наук ідуть служити на парафії, а це 10 до 15 відсотків менше, чим п'ять років тому. Згідно з даними поданими в Нью Йорк Таймс, багато закінчивших семінарію починають працю в ділянці суспільної опіки, стають капелянами, або учителюють. Ті, що закінчили консервативні семінарії служать вірним у позацерковних установах.

Я — ЦЕ МОЯ ЦЕРКВА!

Моя церковна громада складається з таких людей, як я. Ми її робимо такою, яка вона є. Отже, вона буде привітна, якщо я буду привітним.

Її лавки будуть заповнені, якщо я допоможу їх заповнити. Вона буде спроможна робити щедри пожертви на різні цілі, якщо я буду щедро жертвувати. Вона притягне інших до моління і дружби, якщо я їх приведу.

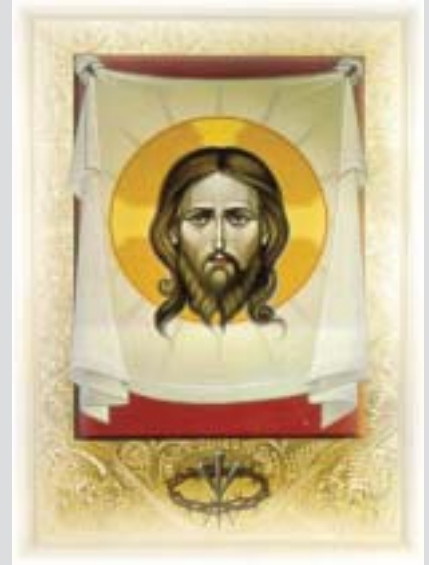
Вона буде громада лояльна, сповнена любові, до безстрашності і до віри, якщо я, буду переповнений цими прикметами.

Тому, з Божою поміччю, я ставлю собі за ціль бути таким, яким я хочу, щоб була моя церковна громада.

Please remember in your prayers... Просимо згадати у Ваших молитвах...

NOVEMBER - ЛИСТОПАД

1st 1957 - PROTOPRIEST VLADIMIR KASKIW
19th 1963 - REV. JOHN JAROSHANSKYJ
12th 1966 - REV. ALEXANDER BUTKIW
24th 1966 - ARCHBISHOP IHOR (HUBA)
2nd 1958 - MITRED PRIEST MYCHAJLO ZAPARYNIUK
25th 1968 - REV. TERYNTY SHYMANIV
16th 1974 - PROTOPRESBYTER LEONTIY FOROSTIWSKYJ
21st 1975 - REV. JOSEPH MIHALY
3rd 1976 - PROTOPRESBYTER OMELAN MYCYK SR.
5th 1976 - PROTOPRIEST JOHN SHNURER
9th 1978 - PROTOPRIEST THODOSIJ DIATELOWYCZ
9th 1979 - PROTOPRIEST STACHY SCHADYNSKY
13th 1980 - PROTOPRESBYTER JOSEPH ZELECHIVSKYJ
9th 1983 - PROTOPRIEST NICHOLAS ANTOCHY
13th 1983 - REV. PETER PETRUSH
2nd 1985 - PROTOPRESBYTER FEDOT SHPACHENKO
29th 1996 - V. REV. LOGHIN SHEMETYLO

**Вічна пам'ять!
Memory Eternal!**

**Furnishing
the Chapel at All Saints...**

*Monthly updates on our progress, and a display of selected icons
and appointments needed for the chapel.*

DEDICATED TO OUR CHURCH

DEVOTED TO ITS FOUNTAIN

PLEDGE CARD

Fund to furnish the interior of the Chapel at All Saints Camp

Enclosed is \$_____ as payment toward my/our total
pledge of \$_____ for _____
(please, identify icon/item/general fund)

Additional payment(s) of \$_____ will be made _____ monthly _____ quarterly _____ in total

In any event, I/we understand that the entire pledge is to be satisfied by March 30, 2008

_____ This donation is made in memory of _____

Name _____

Address _____

Phone _____ Phone _____ E-Mail _____

Signature _____ Date _____

*(Please mail completed Pledge Card, along with check payable to the Ukrainian Orthodox League of the USA, to:
Debra Burgan 228 Harding Ave Clifton, NJ 07011).*

*The Mystical
Supper will
measure 1.5x3'
and be positioned
on the top beam
of the Iconostas.
Total donation:
\$1,100*

*For a complete list of icons
and items, or any information
on the UOL's Chapel Interior
Fund, contact : Diane Senedak
330-792-6699
Debra Burgan
973-340-7586*

*The 6 icons on the
Royal Doors will
measure 2x2.5'
each. Four will
depict the Holy
Evangelists and two
will depict the
Annunciation.
Donation \$900 each*

МАВЗОЛЕЙ СВЯТОГО ВОСКРЕСІННЯ

*Українська Православна Церква в США
P.O. Box 495 South Bound Brook, NJ 08880*

“Заспокоююча атмосфера для духовних роздумів і спогадів”

МАВЗОЛЕЙНІ КРИПТИ

Родина й друзі, відвідуючи місце останнього спочинку похованої в одній із крипт мавзолею людини, знайдуть там атмосферу, сприяючу духовним роздумам і спогадам. Ікони, що зображують головні свята-події з життя Господа нашого Ісуса Христа та багатьох святих України, ще збільшують цей урочистий настрій.

ПЛАНУВАННЯ ПОХОВАННЯ ЗАЗДАЛЕГІДЬ

Завдання робити рішення щодо похорону свого власного чи членів вашої родини, буде облегшене, якщо його буде зроблено заздалегідь, у лагідному оточенні та за допомогою і підтримкою фахової людини. Коли таке рішення приходить робити коротко після упокоєння рідної чи близької людини, ця процедура далеко більш болюча.

АДМІНІСТРАЦІЯ МАВЗОЛЕЮ

Представник адміністрації мавзолею завжди радо допоможе вам запланувати ваше чи членів вашої родини поховання заздалегідь. Так вам і вашій родині не треба буде робити раптове рішення в тяжкий посмертний час. Представник адміністрації подасть вам усі потрібні інформації, щоб зробити розумне рішення щодо поховання вас і членів вашої родини.

Зустріч-консультація з представником – лише за попередньою домовленістю.
Контактуватися з Наталією Гончаренко по телефону ч.(732) 356-0090, # 17;
ФАКС ч. (732) 356-5556; Електронна пошта- Email: Natalia@uocofusa.org.

HOLY RESURRECTION MAUSOLEUM

Ukrainian Orthodox Church of the U.S.A.
P.O. Box 495, South Bound Brook, NJ 08880

“A Serene Setting for Spiritual Reflection and Remembrance”

MAUSOLEUM CRYPTS

A crypt at the Holy Resurrection Mausoleum offers a setting where family and friends may visit and pray in an atmosphere that is conducive to spiritual reflection and remembrance of a loved one. The tranquil setting is enhanced by icons that depict the Feast Days of our Lord Jesus Christ and many saints of Ukraine whose lives exemplify a dedication and devotion in service to His Holy Ukrainian Orthodox Church.

INTERMENT PREPLANNING

The difficult task of making funeral arrangements can be eased by providing a calm environment where you and your family can have the support needed in making appropriate decisions. This will remove the anxiety that usually exists at the difficult time immediately following the death of a loved one.

MAUSOLEUM STAFF

Our mausoleum staff is available to assist in preplanning so that you and your family are not required to make instant decisions at the time of bereavement. They will also provide you with the necessary information to make an informed decision about your final earthly resting place or that of a loved one—decisions that are most difficult to make.

Contact for Appointment: Natalia Honcharenko,
Phone: (732) 356-0090, ext-17 FAX: (732) 356-5556 Email: Natalia@uocofusa.org

Our Cover...

Parish Priest: Fr. Andrew Gall

St. John the Baptist Ukrainian Orthodox Church Sharon, Pa. celebrated it's 80th anniversary on AUG. 26, 2006. This church is a treasure and we have to be mindful that it is our desire to attend and support everything the church we love does throughout the years. The founders sold chickens and corn to build this holy house of God and it is our wish to keep it open until the second coming of Our Lord, God, and Savior Jesus Christ .

Between 1910 and 1925, many Ukrainians migrated to the Shenango Valley from Western Ukraine. Since they had no church of their own, many of them attended other churches. In January of 1925, Rev. Peter Schytynsky conducted the first services in St. John's Episcopal Church on West State Street in Sharon. In addition, services were also conducted in the home of Paul Sirant on Sharpsville Avenue.

During the period of 1925 to 1927, the group began to enlarge and was able to purchase a residence and an adjoining lot on which to build a church. Finally, in 1927, the church was completed. It was blessed by His Beatitude Metropolitan John Theodorovich and accepted into the Metropolia.

From 1928 to 1930, the church experienced a period of growth and expansion. With this came much interest and participation on the part of the younger generation. In 1941, the Virgin Mary Sisterhood was organized. Even though it would later be dissolved and return with a different name, this organization flourished and prospered through the years and became a major contributor to the church. Also, in May of 1941, Rev. Stephen Musyichuk - assumed the duties as pastor of the parish.

From 1942 to 1945 came the onset of W. W. II. Forty members of the parish entered the armed forces, and of them. John Hudovani and Stephen Haniak were killed in action. Also, special efforts were made to pay the mortgage and on Oct 3, 1943, the mortgage was burned. The end of W. W. II found the return of the younger people to the church and in 1946 St. John's Ukrainian Social Club was formed to provide social functions to the youth of the church.

The 1950's were time for growth and expansion for the church. Some of the improvements included new altars and pews, plastering, new floor, and carpeting, and a new furnace. Another major improvement was the installation of mural paintings done by Theodore Katamay of Chicago. An interesting point to note is that during the remodeling, the contractors working on the archway to the church did not know how to construct the arch from brick. They informed the church that it would have to be made from wood. One of our

parishioners, Nick Fedoruk who was a bricklayer told the contractors that he would help them do it. Mr. Fedoruk spent several days working with the contractors and built the arch out of brick.

The year 1975 seemed to be a year of much activity. A major remodeling of the church hall began and continued into 1976. The work changed the entire church hall moving the kitchen from the front of the church to the rear. The stage was removed and restrooms installed where the kitchen was. An especially joyous occasion was on Aug 3, 1975. This was the blessing of the iconostas. The blessing of the iconostas was highlighted by a visit from the bishop and included a banquet.

On Sunday, Aug 29, 1976, our church celebrated its fiftieth anniversary. The day featured Hierarchical Divine Liturgy with Bishop Constantine followed by the blessing of the newly remodeled church hall and addition.

The 1980's were years that went by quickly. In 1985, the church welcomed Father James Hvisdos. Our church also glowed with pride as one of our own, Father John Scharba, Jr., was consecrated as Bishop Antony. Our church also donated a Holy Gospel to the church camp.

In closing, it can be seen that our church has a rich and colorful history. It is a history of a group of immigrants who came to America to find a better life. Many of them left everything behind when they left. The one thing that our forefathers brought with them was their faith. This faith was centered in the church in which we worship today. Our hope is that we always remember the precious gift, Orthodoxy, that they gave to us. We pray that we cherish this gift as much as they have and to continue to work with diligence to preserve it.

St. John's is in the Central Eparchy of the UOC of the USA and our hierarch is Metropolitan CONSTANTINE.

**HAVE YOU MADE YOUR
UOW PRESS FUND
CONTRIBUTION?**

*Yes, I would like to make a contribution to the UOW Press Fund.
Так, я б хотів/ла зробити пожертву на Пресовий Фонд.*

Ім'я/Name _____

Адреса/ Address _____

Пожертва/Donation _____

Дякуємо за Вашу підтримку!

*Thank You
for Your Continuing Support!*

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA

OFFICE OF PUBLIC RELATIONS

CALENDAR OF EVENTS

Get involved in the life of your Church!

The success of all Church sponsored events depends upon your participation!

Annual Clergy Conference

31 October - 2 November, 2006
Saint Alfonso Retreat House
Longbranch, NJ

UOL Fall Retreat

4 November, 2006
*Contact Daria Pishko Komichak
at dapia@aol.com or (973) 635-8124*

“Go Around The World In Cookies”

9 December, 2006
*Sponsored by St. Matrona Ladies Society
St. Peter and Paul Ukrainian Orthodox Church
Carnegie, PA*

UOL Lenten Retreat

9-11 March, 2007
St. Francis Retreat House
Bethlehem, PA

UOL Lenten Retreat

16-18 March, 2007
All Saint's Camp - Millennium Building
Emlenton, PA

UOL Educational Seminars

15 April, 2007
Annual Saint Thomas Sunday Pilgrimage
South Bound Brook, NJ

Church School Camp

24 June - 7 July, 2007
All Saints Camp - Ages 9-13
Emlenton, PA

Jr/Sr Ukrainian Orthodox League Conventions

25-30 July, 2007
Hosted by Sts. Peter and Paul Chapters
Carnegie, PA

*We would be happy to include upcoming events of
Eparchies, Deaneries, Parishes and Church
organizations in our Calendar of Events.*

*Please send information
to the attention of the Editor-in-Chief!*

*Dear readers of the “Ukrainian Orthodox
Word”: the Consistory Office of Public Relations of
the Ukrainian Orthodox Church of the USA, headed
by Priest-monk Daniel (Zelinsky), has recently begun
to distribute its News Releases via Internet/e-mail.*

*If you wish to subscribe to our mailing list,
send us an e-mail request (please, include your full
name) to ConsistoryOPR@aol.com*

Українське Православне Слово
Ukrainian Orthodox Word

P. O. Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

CHANGE SERVICE REQUESTED